

INDEX LECTIONVM

ACADEMIA ROSTOCHIENSIS

SEMESTRI HIBERNO A. MDCCCXCI/XCII

AB DIE XVI M. OCTOBRIS

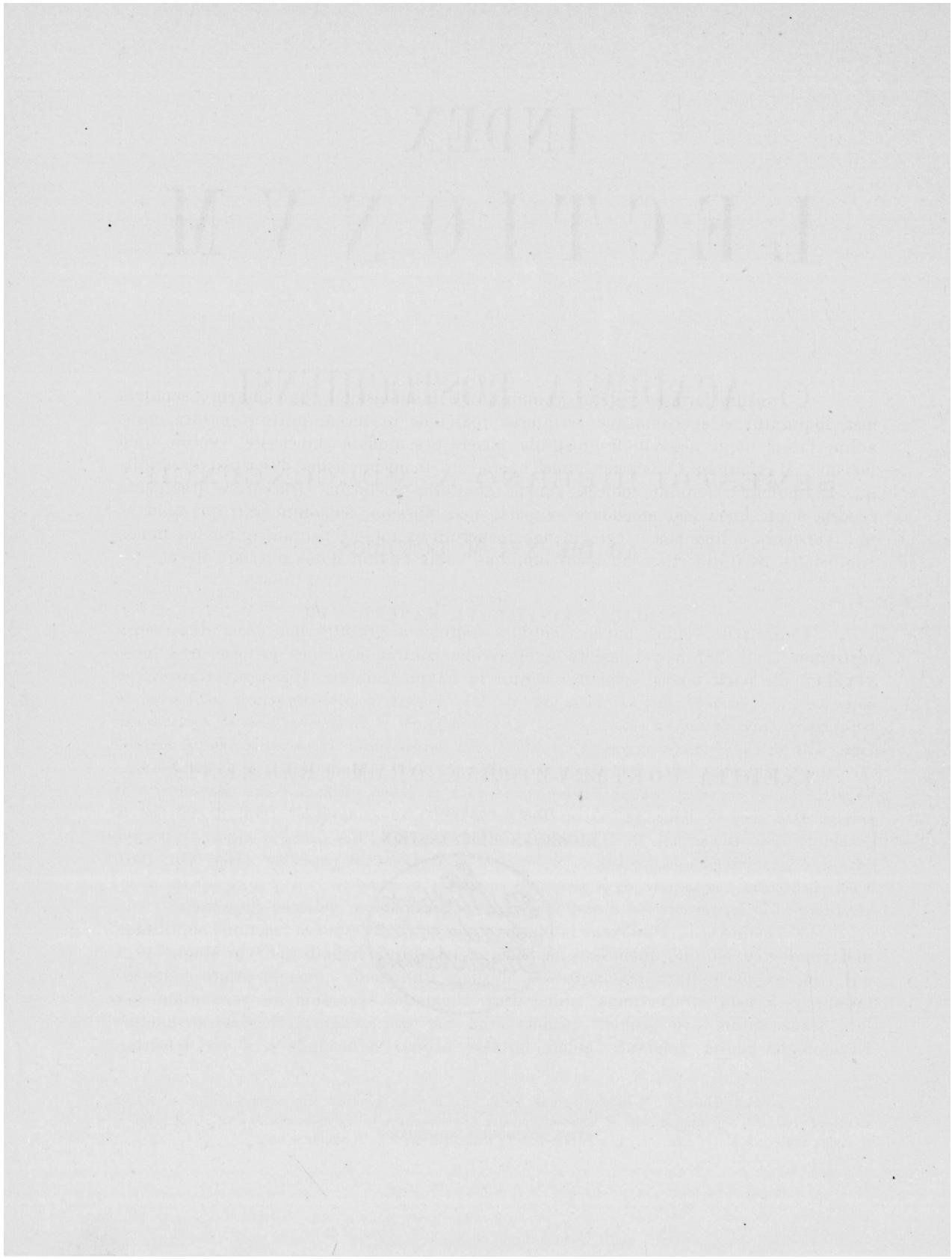
PUBLICE PRIVATIMQVE HABENDARVM

INEDITA POETARVM GRAECORVM FRAGMENTA

ITERVM PRAEMISIT
RICARDVS REITZENSTEIN

TYPIS ACADEMICIS ADLERIANIS

Otiosum fortasse videtur, commilitones humanissimi, quo tempore sepulcra ipsa loquuntur celeberrimosque scriptores redivivos in lucem mittunt, eorum, quos adhuc fatum nobis negavit, fragmentula misere pessumdata percensere. verum quid faciam? Maximiliani Consbruch amici opera, qui in meum usum descripsit descriptique Etymologici Genuini codices, rursus nonnulla poetarum Graecorum fragmenta reperta sunt, quae etsi emendare ex parte non possum, sanabunt alii, qui quid ex uno versiculo colligi possit egregio nos docuerunt exemplo. pergam igitur, ea tamen condicione, ut initio etiam ad locos omnibus vobis dudum notos aberrare liceat.

I.

Callimacho, cuius nuper complura fragmenta protuli, hoc loco duo verba restituam et fr. 331 a Schneidero infelicissime contraque omnes criticae artis leges vexatum ex parte poetae eripiam. legitur in Etym. Genuin.: Ηλειότερος κατασκευάζεται οὗτως . . .¹ (ιστέον)² ὅτι οὐ πάντα τὰ εἰς ΩΝ ὀνόματα ποιοῦσι συγχριτικά, ἀλλὰ μόνα τὰ παρασχηματίζομενα θηλυκῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει,³ (βαρύτονα). τῶν γέ τοι δέποτον οὐδὲν εἰς σύγχρισιν κλίνεται. οὐδὲ γάρ τοις γένεσιν (παρασχηματίζεται).⁴ . . . οἶον σωφρονέστατος τλημονέστατος ἀπὸ τοῦ σωφρωνὸς καὶ τλημιονος. Εὔριπόνης: „ἀλλ’ εἴμι γάρ δὴ τλημονεστάτην⁵ ὄδον“. (Med. 1067) τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ „ὅρρα σε πλειοτέρῃ⁶ δεῖρο δέχω με“ οὐ παρὰ τὸ πλείων πεποίηται,⁷ ἐπεὶ πλειονέστερον δὲ ἐλέγετο, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος, ἀφ’ οὐ καὶ Ὁμηρος „πλεῖοι μέλανος θανάτοιο“ (Od. 12, 92) καὶ τὸ „πλεῖοί τοι οἷνοι κλιείσαι“ (Il. 9, 71). πλεῖος οὖν καὶ πλειότερος, οἶον „φθέγγεο χυδίστη⁸ πλειοτέρῃ φάρυγι“. ἡμάρτηται δὲ ὠμολογημένως¹⁰ τὸ „δεύτερον αὗτας γένος πολὺ χειρότερον“ (Hes. Op. 126). διγῶς γάρ ἐποίησεν. συγχριτικὸν γάρ δὲ συγχριτικὸν ἐποίησεν, ὅπερ ἀδύνατον. καὶ εἰ δλως ὥραιλεν εἰπεῖν, χειρονέστερον ἂν ἐσχημάτισεν. — τί οὖν; ίσως παρὰ τὸ χειρός οὗτως Φιλόξενος (ρηματικῷ).¹¹

E rhematico Philoxeni laudatur etiam s. v. Ἀνιηρέστερον tractatus simillimus in Etymologicu Genuino, quem satis neglegenter descriptum habetis in Etym. Magn. 110, 9. qui cum ex parte libro περὶ συγχριτικῶν eiusdem Philoxeni, quem in priore commen-tatione p. 5 seqq. tractavimus, obloquatur, rhematici excusum re vera etiam hoc loco transcriptum esse probat. prima verba πλειότερος κατασκευάζεται οὗτως ab auctore Etymologici addita videntur. eidem fortasse ultima verba inde a τί οὖν debentur.

¹⁾ lacunam indicavi. ²⁾ supplevi e cod. Voss. ³⁾ sic vulg. (i. e. Et. M.), παρεσχηματίζομενα θηλυκὰ οὐδετέρου γένους A. ⁴⁾ suppl. e vulg. et lacunam indicavi. ⁵⁾ σωφρωνὶ A. ⁶⁾ τλημονεστάτην A. ⁷⁾ πλειοτέρη A. ⁸⁾ πλεῖον πεποίηκεν A. ⁹⁾ χυδί . . . A. πλειοτέρι A. ¹⁰⁾ ομολογημένως A. ¹¹⁾ addidi e vulg.

post verba quae sunt oīδε γὰρ τοῖς γένεσιν παρασχηματίζεται Philoxenus exposuerat comparativos superlativosque gradus horum verborum ita effici, ut formae generis neutrius addatur εστατος et εστερος, ut σῶφρον σωφρονέστερος alia. — Callimacho igitur restituendus est talis fere pentameter ὅφρα σε πλειοτέρη δεῦρο δέχωμαι (άναξ), in quo respexit certe Homericum illud πλειοτέρη σύν χαιρὶ φίληγη ἐς πατρίδ' ικέσθαι (Od. 11, 359) — inter fragmenta adespota reiciendus alter φθέγγει κυδίστη πλειοτέρη φάρυγι, ubi Musam poeta alloqui videtur.

Nonnulla ex his, quae ad Callimachum rettulerunt viri docti, fragmentis anonymis emendata leguntur in Etymologici codice A. quae in transcurso adnotabo: fr. 133 Schn.: ‘Ρά σφι¹ τὸ πλήρες ἄρχ σφι. πέπονθεν² ἔκθλιψιν. εὑρηται ἡ σφιν ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σύν τῷ N, οἱ δὲ Συρακόσιοι³ τῷ ψίν λέγουσιν, Λάκωνες (δὲ) φίν. „παρὰ δέ σφι⁴ χόραι Λευκίππιδες“. — fr. 132 Schn.: Πόκτος· „πάντες φαυροφόροι⁵ πόκτοισι φέρον“ παρὰ τὸ πόκος πόκτος· περὶ παθῶν. fortasse φαυροφόροι de oibus pellitis scripserat poeta. — fr. 100 Schn.: λοφνίδας· „σὺ δ' οὔτι τελεῖς ἀνὰ λοφνίδας ἵσχων“. λοφνίδας τὰς λαμπάδας. κυρίως μὲν λοφνίδες λέγονται αἱ μονόξυλοι λαμπάδες κτέ. scholion ad versum in initio exscriptum esse videtur, unde fortasse confirmatur Diltheii coniectura (de Cyd. p. 14) Callimacho eum esse tribuendum. — fr. 117 Schn.: ἀμίστουλον· σημαίνει τὸν μὴ κεκομμένον „θέντες

⁶ ἀμίστουλον ταῦρον ἐπισχα⁷. Φιλόξενος. ἐπισχα⁸ consensu tuentur A et B, unde ἐπ' ἐπισχαρόφιν effecit Duebner Callimacho versum tribuens. legerim „θέντες ἀμίστουλον ταῦρον ἐπὶ σχαλίδων“ furcis imponentes — fr. 131 Schn.: λοῖσθος καὶ λοίσθιος⁹ οἱ μὲν παρὰ τὸ ὄλισθος καὶ¹⁰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ Λ λοῖσθος καὶ λοίσθιος; „δὲ¹¹ γλώσσῃ πλειστος ὄλισθος¹² ἔνι“ ὁ ἐσχατος οἰον ὁ ἔξοισθήσας καὶ ἐμποδισθείς, κτέ. Quibus in fine addo ipsius Callimachi fr. 478 Κλύμενος· ὄνομα κύριον¹³ ἥρωος καὶ ἐπίθετον Ἀιδου. ἐπὶ μὲν τοῦ ἥρωος ἀπὸ τοῦ κλύω τὸ δοξάζω, ἔνθεν καὶ κλυτὸς ὁ ἔνδοξος, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀιδου ὁ πάντας πρὸς ἔκυτὸν (προσκαλούμενος) καὶ¹⁴ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. Καλλίμαχος, „Δημό τε Κλύμενος τε πολυξείνοιο δάμαρτα“. [(Δημό μὲν ἡ Περσεφόνη Κλύμενος δὲ¹⁵ οὐκέτις)]. Callimachi versum recte a Schneidero Hecalae attributum esse Suidae glossa Κλύμενος docemur Κλύμενος· οὕτω λέγεται ὁ Αἰδης; ἡ δὲ πάντας προσκαλεῖται εἰς ἔκυτὸν ἡ ὁ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. nam quod ille deinde duos ex Anthologia locos addit, nihil ad rem; in prioribus verbis Sallustium facile agnoscitis.

In eiusdem carminis fr. 53 Ammonius, ut scitis, disertis verbis (p. 136) testatur Callimachum pessimo exemplo dixisse ἡ δὲ ἐκόγενεν τούνεκεν Αἰγέος ἔσκεν. idem versus saepius in Etymologicis laudatur, sed semper οὕτων vel οὐνεκεν scribunt (conf. Et. Genuin. θυστάκος; et κούλεμος). videtis adversis quasi frontibus haec testimonia inter se pugnare. malo igitur Ammonium levitatis incusare quam Callimachum soloecismi.

Sed qua de femina loquitur poeta? perperam de Aethra cogitant. an Hecalen mavultis? sed quae ob hospitalem liberalemque animum laudatur, in ignoto non in regis filio illum ostendere debet, et quae luctu moritur, eam sero pulcri iuvenis amore — hoc enim πάθος; re vera describit poeta; cf. fr. 219 — non communi omnium civium maerore confici necesse erat.

Ad Medeam igitur haec verba refero; nam ex quo felicissimo Papadopuli invento Apollodori fragmenta Sabbaitica innotuerunt, de exitu Callimachei carminis aliter atque Naekius et Schneiderus iudicabimus. adscribam Apollodori verba:

¹⁾ Ρά σφιν A. ²⁾ πόδεν A. ³⁾ συρακόσιοι οἱ δὲ A. ⁴⁾ σφιν A. ⁵⁾ sic A. φαυροφόροις B. ⁶⁾ Λοῖσθον A ⁷⁾ οὔτε codd. ⁸⁾ οἱ λοῖσθος; B. ⁹⁾ A om. κύριον. ¹⁰⁾ καὶ] ἢ A et Suid. ¹¹⁾ δὲ om. A.

Αἰγεὺς δὲ ἐντειλάμενος Αἴθρῳ, ἐὰν ἄρρενα γεννήσῃ, τρέφειν καὶ τίνος ἔστι μὴ λέγειν ἀπέλιπεν ὑπό την πέτρᾳ μάχαιραν καὶ πέδιλα εἰπών, ὅταν ὁ παῖς δύνηται τὴν πέτραν ἀποκυλίσας ἀνελέσθαι ταῦτα, τότε μετ' αὐτῶν αὐτὸν ἀποπέμψειν [fr. 66 ἐν γάρ μιν Τροιῆγι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρη θῆκε σὸν ἀρπάνεσσα. fr. an. 331, quod hue revocavit A. Hecker et eum fr. 51^a coniunxit: εὗτ' ἀνὸ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσσεισθαι ἄρκιος ἢ χείρεσσαν· ἐλῶν δὲ Αἰδήνιον ἄσφορο . . . conf. Suidas Γύαλον, Ἀγκάσσεισθαι.] Μῆδεια Αἰγεὺς τότε συνοικοῦσα Ἀθήνας ἐπεζυγλεύσαν αὐτῷ καὶ πείθει τὸν Αἰγέα φυλάττεσθαι ὡς ἐπίβουλον αὐτόν. [fr. 53 ἡ δὲ ἐκόνησεν οὖνεκεν Αἰγέος ἔσκεν.] Αἰγεὺς δὲ τὸν ἰδίον ἀγνοῶν παιῆσα δεῖσας αὐτὸν ὡς βραχρόνον ὅντα ἐπὶ τὸν Μεραρθώνιον ἔπειρψε ταῦρον ἀναλωθῆναι ὑπὸ αὐτοῦ. ὡς δὲ ὁ Ηησεὺς ἀνεῖλεν αὐτόν, παρὰ Μηδείας λαβὼν αὐθηγμερὸν προστήνεταιν αὐτῷ φάρμακον· ὃ δὲ μέλλοντος οὐτῷ τοῦ ποτοῦ προσφέρεσθαι ἐδωρήσατο τῷ πατρὶ τὸ ξίφος, ὅπερ Αἰγεὺς ἐπιγνοὺς τὴν κύλικα ἐξέρρηψε τὸν χειρῶν αὐτοῦ. Θησεὺς δὲ ἀναγνωριεθεὶς τῷ πατρὶ καὶ τὴν ἐπιβουλὴν μαθὼν ἐξέβαλε τὴν Μῆδειαν.

Iam velim videatis fr. 510 ἵσχε τέκος μὴ πῆθι, quod sine poetae nomine affertur in Epimer. Hom. Cram. An. Ox. I 207 et a Suida: ἵσχε· κατέτεξε· καὶ „ἵσχε τέκος“ et τέκος· τέκνον et πῆθι· πίε. Sallustiani commentarii frustula etiam hic agnoscimus. sed quod Schneiderus (conf. Naeke p. 124) conicit Hecalen Theseo aquam petenti obstitisse, valetudini eius verita, admodum displicet. Aegei verba sunt poculum e filii manu eripientis. conferatis deinde Suidam s. v. Ὅποδρᾶς· „ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ δημασι λοξὸν ὑπόδραξ ὀσσομένη“. τουτέστιν ὠχριάσασα καὶ ὑποβλεψιψαμένη διὰ τὴν ὀργήν. idem s. v. Ηελιδόνον καὶ πελιδνωθεῖσα ὠχριάσασα. idem s. v. Ὁσσόμενος τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ubi paraphraseos Sallustianae disiecta membra aperte tenetis. etiam haec ad Hecalen ipsam referunt, sed infelicissima coniectura confisi.

Sed magis quam incertae hae ratiocinationes me movet, quod hoc demum modo, cur Callimachus hoc herois certamen sibi elegerit, intellego, qui re vera Theseidem condidit unam hanc fabulam narrans, cuius sub exitum regis filius ex omnibus periculis exemptus agnosceatur, sagam fatalem fatoque debitam expellit, urbem lustrat, heros et princeps Atheniensium factus est.

In eiusdem carminis initio reposuit Schneiderus fr. 472 δημεγχέα Χέλλωνα κακόντημόν τε Κόμητα, quibus verbis Meineckius in Philol. XIV p. 43 optime indicavit duos eiusdem aetatis poetas significari adhibita Hesychii glossa κάμιτα· ἐνα τῶν ἐπτά (tragorum scilicet Pleiadis). eundem re vera κακόντημον fuisse cum per se intellegatur, iam videamus, num etiamnunc eruere possimus. de Euphorione cogitare propter aetatem nequimus.

Sed nonne apud Theocritum pastor, hoc est poeta, Battus socium adloquitur (4, 62) εὖ γ' ὥντιρωπε φιλοῖφα. τὸ τοι γένος ἢ Σωταρίσκοις ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακόντημοισι ἐρίσθεις. vocem γένος si recte interpretor, Satyri filium, id est Alexandrum Aetolum, significat, Panes κακόντημοι adduntur, quia ipse κακόντημος est. ut κιναιδολόγος inducitur et φιλοῖφα appellatur, quia Alexander Aetolus Sotadem imitatus est; conf. Strab. XIV 648 ἦρξε δὲ Σωτάντης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν, ἐπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός. hue etiam refero quod idem de se praedicat καὶ μὲν τὰ Γλαύκας ὄγκρονομαι εὖ δὲ τὰ Πύρρο. conf. Athen. XIV 620 Ε ὁ δὲ Ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάντην καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἰωνικὰ καλούμενα ποιήματα Ἀλέξανδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ Πύρρος τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀλέξου καὶ ἄλλων τοιούτων ποιητῶν. conf. Suid. s. v. Σωτάντης. pergit pastor αἰνέω τῶν τε Κρύτωνα, καὶ πόλις, ὡς τε Ζάκυνθος καὶ τὸ ποταμὸν Λακίνον, ἢ περ ὁ πύκτας Αἴγινος ὄγκρονοντα μόνος κατεδάσσετο μάζας. τργεῖ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄφεος ἀγε πιάζεις τὰς ὄπλας κακῶν Ἀμαρυλλίδην. iam velim conferatis Athenaeum X p. 412 F, qui postquam narravit Milonem Crotoniatem immensam vim carnis paniumque, quin vel totum

bovem comedisse pergit: Τίτορμός τε ὁ Αἰτωλὸς διηγειστήσατο αὐτῷ βοῦν, ὃς ἴστορεῖ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος (conf. Meinek. An. Al. 249). de eodem autem Titormo Aelianus narrat Var. H. 12, 22 Τίτορμός ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθε καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὅντα λαμβάνει τοῦ ποδός: καὶ ὁ μὲν ἀποδράντις ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύνατο, παριόντα δὲ ἔτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς ὅμοιος εἶχε. conf. Hes. s. v. Τίτορμός. Alexandrum igitur etiam hanc de populari suo fabulam in carmine commemorasse contendō.¹

Non nego aliis in idylliis Tityrum esse Alexandrum, in hoc certe latet Corydonis sub persona. acerbe autem tangitur a Battō, hoc est a Battiaide, eodem verbo quo re vera Callimachus in fragmento supra laudato invehitur in κακόνημον Κόμητα, poetam tragicum, hoc est Alexandrum.

Reliquum est, ut eur Theocritus Corydonis nomen elegerit, Callimachus eundem Κόμητα dixerit, exponamus. nam, licet admodum lubrica et incerta omnis in hac re sit conjectura: easu non factum est, ut Callimachus eundem hominem caesariatum, macilentis erubibus depingat, Theocritus alaudam galeritam appellat. κορύδων cantus cum saepius a poetis bucolicis commemoraretur, κόρυδος vel κορύδων sicut ἀχρίς poetam apte significabat, eumque, qui ludicrae poesi addictus erat, aptissime. hanc enim — quod miror Welckerum non perspexisse — ludibundus describit Theocritus versibus 30 - 37; et κορυδὸν cyeno opponit, ubi de poetis loquitur, Dioscorides, Theocriti fere aequalis, in Anth. XI 196, 6 (conf. IX 380, V 307). quid porro? nonne Κορυδὸς appellabatur homo Alexandriae notissimus, quem ex Athenaeo nostis omnes, Ptolemaei regis parasitus et gula et facetiis excellens, γέλοια δὲ λέγειν βουλόμενος, cuius dictoria collegerat Lynceus Samius? eidem verum nomen Euerates fuit, Κορυδὸς autem propter corporis habitum, opinor, dictus est. nam Κορυδεύς teste Hesychio ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ δυτικοφίᾳ et Κορυδέως εἰδεχθέστερος et Κορυδέως νίδης, quo vel Philostratus utitur, in proverbium abierat. unde alaudam ut apud nostrates ita apud Graecos propter figuram risui fuisse apparet. itaque ad κακόνημον Κόμητα reducimur. Corydonis nomen postquam a Vergilio tenere misereque amans iuvenis accepit, quam saepe a recentioribus poetis usurpatum sit, donec Buergerus noster „misellum Corydonem“ rideret, scitis: quo sensu primum adhibitum sit, videtis.²

Ionicae poeseos argumenta in epigrammata transtulerunt Asclepiades, Posidippus, Hedylus (conf. Athen. X 412 E. 414 D. VIII 344 F. 345 A. Anthol. V 161. 202. 203. 207), quorum epigrammata in unum librum, cui Σωρός inscribebatur, coniuncta primum prodierunt.³ inde epigramma amatorium suscepit excoluit ampli-

¹⁾ Similia de Astyanacte, populari suo, Pyrrhum Milesium tradidisse fortasse recte coniecit G. Knaack sed non magis cum Theocrito ea convenient, quam quae ipse Alexander de Titormo narravit. ceterum haec scripta fuerunt antequam G. Knaackii novissimam conjecturam noscerem, qua illam de Titormo apud Aelianum servatam narratiunculam ex Alexandri carmine primum innotuisse mecum suspicatur. (F. Susemihl, Gesch. der griech. Litt. I p. 201 a. 14.)

²⁾ Ceterum Vergilius Ecl. 3, 90 „Qui Bavium non odit, amet tua carmina, Mevi“ imitatur Alexandrum fr. 3 Bgk.: ὃς δὲ Βοιωτοῦ ἔκλεψεν Εὐβοϊτῷ τέρψεται οὐδὲ ὀλεύον. quod nescio an iam omnibus vobis notum sit.

³⁾ Perlustretis mecum poetarum nomina Anthologiae epigrammatis appicta: omnia si respiciatis sexagesimo cuique, Meleagri coronam si eligitis tricesimo alteri cuique poemati duorum poetarum nomina adscripta videbitis (velut VII 316 Λεωνίδου ἢ Ἀντιπάτρου, VI 110 Λεωνίδης οἱ δὲ Μνασάλκου, XII 55 Ἀδηλον οἱ δὲ Ἀρτέμιων). interdum scribae (maximeque scribae C) haec debentur qui aut ductus in exemplari extantes legere non poterat (VII 650 Φιλάκκου ἢ Φιλαδέλφου, 647 Σιμωνίδου οἱ δὲ Σιμμίου) aut ultero hariolatur (V 308 τοῦ αὐτοῦ scriba A — ἢ μᾶλλον Φιλαδέλφου scriba C). saepius idem poema et in corona Meleagri et in Philippea exhibitum fuisse mecum colligitis (VI 154 Λεωνίδης Ταραντίνου οἱ δὲ Γαϊτουλίκου. Gaetulicus syllogen veterum epigram-

fieavit Callimachus, Asclepiadem non semel imitatus. conferatis velim: Anth. XII 135 Άσκληπιάδου: Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος· ἐρῶν ἀρεύμενον ἡμῖν Ἡτασαν ἐν πολλοῖς Νικαγόρην προπόσεις.¹ καὶ γὰρ ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύστασε καὶ τι κατηρέε; Ἐβλεπε χῶ σφιγγήσις οὐκ ἔμενε στέφανος. ibid. 134 Καλλιμάχου: Ἔλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθινεν, ὡς ἀντηρὸν Πινεῦμα διὰ στηθέων, εἴδες; ἀνηγάγετο, Τὸ τρίτον ἡνίκ’ ἔτινε· τὰ δὲ ρόδα φυλλοβολεῦντα Τώνδρος; ἀπὸ στεφάνων πάντ’ ἐγένοντο χαμαί. Ὡπτηται μέγα δῆ τι, μὰ διάμονας· οὐδὲ ἀπὸ ρυσμοῦ Εἰκάζω· φωρὸς ἵγνα φῶρ ἔμαθον.

Uter utrum expresserit imaginemque diligentius delineaverit, in proposito est. sed Asclepiadi rescribit Hedylus Anth. V 199: Οἶνος καὶ προπόσεις κατεκοίμασαν Ἀγλαονίκην, Αἱ δόλιαι· καὶ ἔρως ἥδος ὁ Νικαγόρεω. Ἡς παρὰ Κύπριδι ταῦτα μόροις ἔτι πάντα μωδῶντα Κεῖνται παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων Σάνδαλα καὶ μαλλιά, μαστῶν ἐνδόματα, μίτραι, Ὑπνοι καὶ σκολιῶν τῶν τότε μαρτύρια. certe enim non casu factum est, ut οἶνος καὶ προπόσεις apud Hedyolum eodem modo iuvent Nicagoram, quo apud Asclepiadem eidem nocuerant: apud hunc ipse ebrius obdormiscebat, apud illum puella facilis iam iuveni preda.

Videtis sic quasi series carminum existere, quae invicem se continuent; quales Tibullo ante oculos fuisse putaverim, cum de Cerinthi Sulpiciaeque amore breves easque pulcerrimas elegias conderet. ceterum si quis historiam epigrammatis graeci scribet — quod vel maxime necessarium videtur — argumenta, quae singuli sibi eligunt poetae, velim respiciat: facile Anytes Leonidae Callimachi aliorum sectas internoscet.

Subiungam Posidippi epigramma irrisorium Anth. XII 98: Τὸν Μουσῶν τέττιγα Πόθος δῆσας ἐπ’ ἀκάνθαις Κοιμίζειν ἐθέλει πῦρ νπὸ πλευρὰ βαλῶν. Ἡ δὲ πρὶν ἐν βίβλοις πεπονημένη ἀλλαθερίαι (— — τρίτει) Ψυχὴ ἀντηρῷ διάμονοι μεμφορένη. irridet Posidippus, ipse in amoribus bene versatus, poetam qui, licet iam carmina splendida pepigerit (Μουσῶν τέττιγα), tamen hueusque amoris ignarus libris tantum incubuerit, nunc autem aeri dolore correptus ἀλλαθερίαι — quam vocem aperte corruptam nondum emendare contigit. sed risui semper fuit interpres ille, qui argumentum carminis ita reddit: poetae eruditī anima quos amor temptat cruciatus indignabunda contemnit! non igitur admirantis sed teete notum aliquem poetam carpentis

matum composuerat, in quam vel epigrammata in lapidibus servata receperat). at longe maior pars ita comparata est, ut neque scribas neque Constantiū Cephalan iure incusetis. non enim casu factum est, ut Artemonis nomen his tantum in epigrammati et voci ἄστηλον subiunctum inveniatur, Leonidas Tarentinus saepissime sic inducatur, Posidippi nomen, quod in tota Anthologia undevicies occurrit (nam IX 359 poetae comici nomen p̄ se fert) sexies cum alio quodam coniungatur, quinque reperiatur: Posidippi aut Asclepiadis. iam velim conferatis scholion codicis Veneti A ad II. XI 101, de quo docte egit Th. Bergk (Lyr. Graec. fr. II p. 342): βῆ ρ' [Ισον] Ζηγνόδοτος ἔξω τοῦ Ρ βῆ [Ισον]. μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Αρισταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βύρισον, ἀλλ’ ἐν τῷ λεγομένῳ Σωρῷ εὑρεῖν. εὐλογον δέ φησιν ἔξελεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι. opponuntur inter se unius Posidippi epigramma et Acervus qui vocabatur. is autem continebat inter alia epigramma in omnes heroes composita (quis enim nisi tali necessitate coactus Berisum sibi eligeret?) eoque usus est Stephani Byzantii auctor, qui s. v. Ζέξειν huius ipsius epigrammatis tres versus servavit. locum ipsi velim inspiciatis: non plus uno versu periisse videtur simillimumque est poema epitaphio Aiakis quem Asclepiadi tribuit Anth. VII 145. prodiit autem hic Σωρός ante Iliadem a Zenodoto editam; post illam sua epigrammata publici iuris fecit ipse Posidippus. Meleagrum cum coronam necteret, hunc Σωρόν adiisse quinque illa lemmata Άσκληπιάδου ή Ποσειδίππου ostendunt. hunc igitur describit versibus IV 1, 45 ἐν δὲ Ποσειδίππόν τε καὶ Ἡδωλον ἄγρι’ ἀρούρης Σικελίδεω τ’ ἀνέμοις ἀνθει φύσενα. et re vera semel Hedyli nomen, quod quinque invenitur in Anthologia, coniungitur cum Asclepiade, V 161. idem Hedylus Asclepiadis sodalem combibonemque se fuisse testatur apud Athenaeum XI 471 A; tertium eiusdem rei indicium infra legitis. habetis iam vetustissimum epigrammatum syllagam.

¹) Sic ego, cod. ἡτησεν ἐν πολλαῖς νικαγόρην πρόποσις. ἡτησεν Alberti. is qui uni eiique amico se amore perire negaverat, idem inter multos nunc professus est.

sunt verba τὸν Μουσῶν τέτταγα et ψυχὴ ἐν βίβλοις πεπονημένη. poetas cum cicadis comparari saepius invenietis, velut apud Theocritum VII 41, verum poetas non grandiloquos sed deducti tenuisque carminis auctores. unde λεπτολόγον aliquem vel bucolicum poetam significari appetet.

Quis fuerit, etsi periculosum est quaerere, periculum si iubebitis faciam: λεπταὶ enim ὑγραὶ in nomine unquam magis quam in scriptore libri κατὰ λεπτὸν laudatae sunt, et Arati poesis amatoria (conf. Anth. XII 129) talis est, qualem Posidippeae ut quam maxime oppositam dixeris. in eundem optime quadrat ἡ ἐν βίβλοις πεπονημένη ψυχὴ. favet huic coniectura Theocritus, qui amici amorem ut solet verbis et imaginibus ab ipso depromptis describit VII 97 seqq. velut ὥρατος . . . παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχει πόθον . . . ὑπὸ ὄστεον αἴθετ’ ἔρωτι, qui deo minatur, ἐν κνῖσαις καθεύδοις optat. sed haec leviora. fuisse autem qui bucolicum carmen amori aptum esse negarent, Mnasalcas, qui ipse totus pendet de Anyte et qui praeter illius carmina Simonidis syllogam versavit, sed a Peloponnesiis interpolatam, ab Alexandrinis autem poetis vituperatur (conf. Anth. XIII 21) — Mnasalcas, inquam, docet in Anth. IX 324: Α σύριγξ, τί μοι ὁδὲ παρ’ Ἀφρογένειαν ὅρουσας; Τίπτ’ ἀπὸ ποιμενικοῦ γείλεος ὁδὲ πάρει; Οὐ τοι πρώνες ἔθ’ ὁδ’ οὐτ’ ἄγκει, πάντας ἔρωτες Καὶ πόθος· ἀ δ’ ἀγρία Μοῦσος ἐν ὅρει νέμεται.

Nam vel ante Coos poetas in ipsa Peloponneso poesin bucolicam exstitisse plerique ignorant, quamquam Anyte poëtria, quam parum notam esse dolemus, a Nicia Theocriti amico in compluribus epigrammati expressa est. nam cum Niciae novem epigrammata, sedecim procul dubio Anytae tribuenda aetatem tulerint, in quaternis consentiunt VI 122 = VI 123, VII 200 = VII 202, IX 315 = IX 313, XVI 188 = IX 314, neque non in ceteris multa, quae simillima sint, invenimus. quae cum ita sint, miror quo iure Theocritum ab Anyte exprimi statuant (Kehr de poetarum qui sunt in Anthol. Pal. stud. Theocer. p. 17). sed haec alias fusius tractanda erunt. redeo ad Callimachum.

In notissimo illo epigrammate 28, quo Callimachus tecte Apollonium carpit: Ἐγκυρίῳ τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ Χαίρω τίς πολλοὺς ὁδὲ καὶ ὁδὲ φέρει, Μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδὲ ἀπὸ κρήνης Ήνιο· σιχαίνω πάντα τὰ δημοσία nihil editores verbis οὐδὲ ἀπὸ κρήνης πίνω interpretationis addunt. certe multi recte ea intellegunt; non nullis fortasse nondum notum est alludere poetam ad Theogn. 959 Ἐστε μὲν αὐτὸς ἐπινοοῦ ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν ἦμεν ὕδωρ, Νῦν δ’ ὅδη τεθόλωται, ὕδωρ δ’ ἀναμίσγεται ἵλοι Ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι τὸ ποταμοῦ. quasi per oxymoron igitur τὸ ίλυωδὲς et θολωδὲς ut in hymno in Apollinem obicit adversario.

Sed hoc ipsum erimen, τὸ ἀπὸ κρήνης πίνειν, licet alio sensu usurpatum, in Callimachum, Aetion scriptorem, eiusque sectatores retorserunt adversarii. e quibus Antipater Thessalonicensis Anth. XI 31, 3 κακὸν ἀνδρα ταρβέω καὶ μύθων μνῆμονας ὑδροπότας fortasse hunc ipsum Callimachi locum respiciens (μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον οὐδὲ ἀπὸ κρήνης πίνω) dixit, ut XI 20, 3 οἵ τ’ ἐπέων κάσιμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες κρήνης ἐξ ιερῆς πίνετε λιτὸν ὕδωρ (= Call. in Apoll. 112 πίδακος ἐξ ιερῆς ὀλίγη λιθάς), quibus de locis primus doceo egit Dilthey de Cyd. p. 15. pauca addidit nuper M. Rubensohn (Herm. 26, 153) plura omittens. ceterum cum idem Antipater ranam aeneam in poculo nunc demum se felicem praedicantem inducit, cum et a Nymphis et a Baccho irrigetur (Anth. IX 406), ad Theocriti simul versus alludit X 52 εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παιδες, βίος. οὐ μελεδοίνει τὸν πιέσιν ἐγκεῦντα. πάρεστι γὰρ ἄριθμονον αὐτῷ. Callimachi igitur sectatores detestatur rana Antipatri φεῦ, τίνες ὕδωρ πίνουσιν μανίην σώφρονα μαίνομενοι,

sed etiam in his Callimachi verbis usa, conf. epigr. 59, 2 τὰν ἄμαν οὐκ ἐμάνη μανίαν, scilicet poetae insaniam, quam acerbe rana σώφρονα μανίην appellat. quin vel τίνες ab Antipatro pro οἵτινες usurpatum (nam minime, ut Rubensohn vult, quaerit rana „quis bibit aquam?“) inde explanatur, quod in eodem epigrammate 28 Callimachus κελεύθῳ χαίρω τίς πολλοὺς ὡδὲ καὶ ὥδε φέρει dixit.

De Callimacho ad Philostephanum transeo, cuius epigramma e libro περὶ παραδόξων χρημάτων (?) petitum servavit Tzetzes Chil. VII 670 seqq.: καὶ Φιλοστέφανός φησιν ἔτερα μὲν μαρία καὶ Σικελῆ γῇ ῥίπτουσαν λίμνην τοὺς λουομένους.

ΓΑΙΗΙ δ' ἐν Σικελῶν Τριναχρίδι¹ χεῦμα λέλειπται²
Αἰνότατον, λίμνη καίπερ ἑοῦσ' ὀλίγη,³
'Ι σχυρὸν δίναται, ὅπερ ἦν⁴ ποσὶ πᾶρα τινάξῃ,⁵
'Η λιθίως,⁶ ἔπεργήν ⟨σ'⟩ ἤλασσεν ἐς φάμαλον.

Epigramma permultis mendis deturpatum cum sanare conarer, ea re maxime me ductum esse profiteor, quod litterae initiales eandem vocem efficiunt γα(τ)η, a qua primus versus incipit. quod casu factum esse vix potest. perlustravi reliqua epigrammata: frusta exempla quaesivi. itaque ή δ' ιδίως non cum Meineckio in αἰρνίως mutare ausus sum; inde profectus etiam πρὸι illud temptavi; nam aut dicendum erat „antequam gravius concuteret“ aut „si paululum concuteret“, id vero quod plerique inde eliciunt „priusquam paululum concuteret“ sententiam et exaggerat et pervertit. sane haud ita elegans est epigramma, quod quae sequebantur litteras ΙΔΕΕΝΣΙΚΕΛΩΝ in initiosis certe ostendebant; sed videmus etiam doctum et fortasse alioquin non spernendum auctorem artificio acrostichidis sese ipsum impedire.

Sed quid? idem artificium — quantum quidem scio — in Sibyllae tantum Cumanae carminibus nuper ingeniose inventum est a viro summo, Hermanno Diels, qui in libro, cui „Sibyllinische Blätter“ inscribitur, quemque vobis omnibus notum esse scio, primus genuina Sibyllae oracula protraxit, artem eorum illustravit, aetatem auctoremque definire conatus est.

Sed — pace doctissimi viri dixerim — fortasse suo ipsius invento parum fisis paulo iniquius de his iudicavit, cum genuinam quidem partem eorum et hic (p. 81) et in praeclara illa de Epimenide dissertatiuncula Romae iussu Tarquiniorum esse conscriptam statueret, pleraque autem quae Sibyllae tribuuntur oracula ibidem a duumviris, ubi prodigium mentes civium perturbasset, ficta contenderet carminisque apud Phlegontem servati auctorem Fabium Pictorem diceret. exstitisse Romae inde fere a tempore liberae reipublicae vaticinia Graeca — si vaticinia appellare vultis quae re vera sunt καθηροί — hoc perfectis rerum gestarum scriptoribus vix negabitis. quae de his tradit Livius ita comparata sunt, ut nusquam, velut in Marci vaticiniis, certus vaticinantis scopus finisque perspiciatur — nisi quod qui Graeca vaticinia accivit, Graecum ritum religionemque Romam inducere cupiit. patria sacrificia ad patricios spectabant, nova religio ad totum populum ideoque semper a plebe maxime exulta est. conferatis quae de templo Cereris Liberi Liberae iussu Sibyllae condito memoriae prodita sunt. vel inde colligimus reges illos, qui Graecorum tyrannorum simillimi eorum in gubernanda civitate artem imitati esse videntur, etiam haec

¹) Τριναχρίδη cod. ²) fortasse δέδειχται. ³) καὶ εἰ οὐκ ὀλίγη cod. ⁴) ὅχρην vel ἔχερον cod. ut videtur deinde δινῆς τῆστιν ὁ πρὸι. ⁵) τινάξῃ; cod. ⁶) ή δ' ιδίως cod.

vaticinia non sine causa accersivisse. sed ab homine Graeco conficta videntur, quem ex Magna Graecia, vel potius e Campania originem duxisse et per se verisimile est et certis indicieis probatur. cur enim Romae institutum est, ut Cereris antistita Neapoli, Cumanorum e colonia, aut Velia arcesseretur?¹ cur prodigium in Capitolio Romae factum in promontorio Minervae in Campania iubente Sibylla expiatum?² ego ex hac una re, quam fangi potuisse nego, confidenter colligo in Campania haec oracula conscripta esse et Romanam migrasse. qua via ac ratione, non quaero. sed Cumani, ultimi Graecorum in his regionibus coloni, fortasse de industria suam finitumis dederunt religionem. quos tria milia passuum ab urbe cum omnibus Campanis statum sacrificium noctu faciendum habuisse scimus (Liv. 23, 33. 34), a quibus Aricia Latinorum urbs et subsidium in bello et Orestis cultum in pace accepisse videtur, quibus Roma ipsa certe Aeneam debet. a decemviris autem antiquitus pleraque oracula supposita esse unde colligimus?

Dicetis: oracula ipsa a Dielsio illustrata, quibuscum consentit lapis nuper Romae repertus, distinguunt inter res divinas Ἀχαιῶν et ἐν πατρίοις νόμοις faciendas; ita autem Graecum et patrium ritum nemo nisi homo Romanus sibi opponere potest. audio et hac una re quidquid adhuc de oraculorum origine exposui — quamquam ea ab homine Graeco composita esse probat accuratissima illa Graeci ritus descriptio, quam Dielsius praecipue illustravit³ — corruere confiteor. sed nonne Cumis etiam inter se opponi poterat Achaicus et patrius ritus? Arcades enim, vel potius Achaeos in plerisque Magnae Graeciae oppidis consedisse nota res est, de qua pauca nunc etiam apud O. Hoffmann de dialectis Graecorum p. 7 invenitis. eosdem etiam Cumas venisse Pausaniae docet locus admodum memorabilis, quem miror a nemine adhuc eorum, qui de Romanorum religione egerunt, in medium prolatum esse. Pausan. VII 21, 5 Τριτείας δὲ οἰκιστὴν οἱ μὲν Κελθίδαιν γενέσθαι λέγουσιν, ἀφικόμενον δὲ ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικοῖς. οἱ δὲ ως Ἀργείων γένεσθαι Τριτείᾳ θυγατρὶ Τρίτωνος· ιεράσθαι δὲ τῆς Αθηνᾶς τὴν παρθένον. Μελάνιππον δὲ παῖδα Ἄρεως καὶ Τριτείᾳ οἰκίσαι τε ως τριήγητη τὴν πόλιν καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρός. Triteenses vetustissimis temporibus Achaeos se dixisse idem testatur VI 12, 8. quicumque talium fabellarum satis peritus est, Triteensium colonos Cumas migrasse ibique Areadicam vel Achaicam tribum exstitisse statim concludet. cuius tribus caeremoniae necessario aliquantum distabant a Cumanorum institutis patriis, id est Euboicis. πάτριοι autem νόμοι in oraculo describuntur v. 50 Νοστήσας δ' ἀπὸ τοῦ βασιλῆδα πότνιαν Ἡρῷ, ἀργῆν βοῦν θύμῳ πατρίοις νόμοις κατ' αἰσχον et v. 55 σεμνῆς βασιλῆδος οὖς τιθέντων ἐν πατρίοις νόμοις Ἡρῷς ξόανόν τε καὶ οἶκον.⁴

¹⁾ Simile Pythiae oraculum Magnesiis datum, ut Bacchi sacerdotes Thebis arcesserent, nuper in lapide inventum publici iuris fecit Salomon Reinach, Revue des études grecques 1890, p. 349.

²⁾ Totus Livii locus 42, 20 optime Sibyllinorum librorum indolem ostendit. ab his expiatio, ab Etruscis interpretatio prodigi repetitur. utramque coniungere solent falsarii.

³⁾ Una in re tamen errasse videtur. ὀδαῖται θυσίαν ἔχειν non cum ironia de eis dictum est, qui sacrificii expertes sunt, sed ut ἀδαῖται σπουδῆι apud Plutarchum de inferiis. itaque Νηπίστηρ, quod in v. 43 intulerunt Eberhard Diels Ludwich, qui disertis verbis ironiam agnoscit, reiciendum est.

⁴⁾ Locutio Graecis in tali re sollemnis admonet me glossae, quam ex Antistiti Labeonis commentariis de iure pontificum servavit Festus p. 351: „Sistere fana cum in urbe condenda dicitur, significat loca in oppido futurorum fanorum constituere, quam^{quam} Antistius Labeo ait in commentario XV iuris pontifici fana sistere esse lecternia certis locis et dis habere“. quid in talibus rebus inde, quod duea res iisdem verbis more vetusto significantur, colligere debeamus, scitis. pro templo re vera pulvinar deo erigitur. nam lecternium apud Graecos coniunctum erat cum templi dedicatione. conferatis velim Origenis locum (contra Cels. VII 69, p. 743 = 1518 M.) quem benigne mihi monstravit E. Schwartz: δῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ εἰς τὰ δοκοῦντα

Dea Ἡρη βασιλής, βασίλις, βασίλεια cum alibi tum in Boeotia Euboeaque colitur, ita ut schol. in Apoll. Rod. 4, 1138 ἡ δὲ Εὑρών οὐρά ἔστι τῇ Ἡρῃ dicat. Iuno Regina autem Romae „adventicia“ erat dea, item ut Proserpina, quae in oraculis ut altera patriae praeses et custos celebratur, cum Libera Romae nunquam magno honore dignata sit. neque decemvir saeris faciundis vel sacerdos Apollinis (οἱ ικτίροι) Iunoni Regiae albam bovem „patrio ritu“ mactare poterat, quia patrius ritus pontifici reservatus videtur.¹ Romae igitur haec scripta non sunt.

Aliam fortasse viam ingressi melius opinionem nostram fulciemus, si Triteensium narrationes cum Romanorum mythis conferemus. mythos dixi, etsi re vera mythos mythologiamque Romanam extare iure negaveris. nam sola fere quae de Marte Ilia Romulo narratur fabula exulta est, eaque ita comparata, ut ad Graecum exemplar eam fictam esse satis appareat.

Eadem tamen ante liberae reipublicae tempora ficta esse debet, multo prius quam Remus fratri adiungeretur. iam videatis: nonne tota fere redit in ipsa Triteensium urbe, quorum coloni Cumas migraverunt? Triteam, ut meministis, condidit Martis filius et Triteae, quae sacerdos fuit deae virginis oppidi postea praesidis. quod cave putes a Romanis Arcades recentiore tempore recepisse: nulla fit Vestae deae mentio, nulla Remi, sed talis est totius fabulae indoles, qualem primariam et genuinam Romae fuisse conieceris. dolemus quod Pausanias summatim fabulam percurrit: a quo enim Triteae oppidi οἰκιστής nutritus est? sed perlustretis Arcadum fabulas, quas non semel in libro de Isyllo tetigit Wilamowitz: semper virgo a deo gravida exponit infantem, qui a bestia alitur, a pastore reperitur, ab eius femina vel filia nutritur. sic fortasse etiam explanatur, quomodo Euander Areas Romam venerit; quem ex Fauni nomine male in Graecum sermonem verso originem duxisse etsi Schweglerus et plerique recentiorum contendunt, credat Iudaeus Apella. Euandri memoria cohaeret eum Herculis cultu, quem prorsus eodem modo ille benigne excipit, quo Peloponnesius ille Dexamenus nomen inde adeptus, cuique primus cultum instituit. Herculis autem memoria ex Peloponneso Cumas perlata ibi antiquitus exulta est. videtis non oracula tantum sed etiam fabulas Cumis Romam translatas esse ibique fuisse qui Cumanorum societate et ope freti Graecum cultum mythumque iam antiqissimis temporibus inferrent.

Ipsius, quem nunc impugnamus, doctissimi viri vestigiis insistentes altius progredi nobis visi sumus. obstant duo versus, 28 Λήθην Ἐλλήνεσσι πεσεῖν πόλεως τε καὶ αὐτῆς et v. 39 Λήπται φί πένυνος βούς ἀρτυμος αὐτὸς ὅδ' ἔσται, in quibus latini sermonis vestigia invenire Dielsius sibi videtur. sed utrumque aliter interpretamur, neque sub finem secundi belli Punici quemquam Romae Graecis ut oblivio incidat vel desinat precatum esse credimus. prorsus autem negamus illo tempore quemquam finxisse vaticinium ὅτε τὰλλα νεύγην² ή Τρῶς δῆτ' ἐκλύσει σε κακῶν ἄμφα δ' Ἐλλάδος ἐκ γῆς. aut multo recentioris temporis haec sunt certa indicia aut — nullius: nam Cumana Sibylla Aeolicae Cymaeae vatis personam induit (conf. v. 53—56).

Sed iam resuscitatoris Sibyllinorum carminum iudicium exspectamus.

ἐνεργέστερα τῶν νομίζουμένων οὐρῶν κατακλίσεις περιέργους γεγονέναι [[χαί]] κατὰ τὰς ἀρχὰς τῇδε ἰδρύσεως τῶν τοιῶνδε ξοάνων καὶ νεῶν. ἀστινας κατακλίσεις οἱ τῇ τῶν δαιμόνων διὰ ραγγανειῶν θεραπείη σογκλίσοντες πεποίηγται. — κατακλίσεις θεῶν igitur instituuntur in templo recens dedicato, id quod optime respondet notioni primariae τοῦ ξενισμοῦ. semel institutae quotannis redintegrantur, ut lectisternium matris Idaeae a Scipione Nasica exceptae apud patricios.

¹⁾ Varro de l. lat. VII 88: et nos dicimus XV viros graeco ritu saera, non Romano, facere.

II.

Cobetus indefessus Atticismi vindex in Novis lectionibus acriter in Graeculos inventus, qui e forma ἔτην Graecis incognita vel imperativum ζῆθι sibi finxerint, inter misellos illos Graeculos, ut cognitum est e Milleri libro, ipsum Philemonem reiecit. Philemoni nunc addo Pherecratem; haec enim in Etymologico Genuino s. v. Ζῆ leguntur: Ζῆ¹ ἔστιν ἄω τὸ πνέω· τοῦτο γίνεται κατ’ ἐπέκτασιν² τῆς ΖΑ συλλαβῆς ζάω, ὥσπερ πλούτος ζάπλουτος· είτα κατὰ κράσιν γίνεται ζῶ· καὶ πάλιν ζάεις ζάει, καὶ κράσει Δωρική³ τοῦ Α καὶ Ε.⁴ εἰς Η γίνεται ζῆς καὶ ζῆ· μηδεὶς γάρ οἰόσθιν ὅτι⁵ ἀπὸ τοῦ ζῆς καὶ ζῆ συνγρημένου γέγονεν⁶ τὸ ζῆς καὶ ζῆ κατὰ τροπὴν τοῦ Α εἰς Η. ἀλλ’ ἀπὸ τοῦ ζάεις ζάει γέγονε Δωρική κράσει τοῦ Α καὶ Ε εἰς τὸ Η.⁷ οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ Α *(καὶ)* Ε⁸ εἰς Η κιρνᾶσιν ὡς τὸ βούς καὶ γελάεις γελῆς· τούτου ὁ παρατακτικὸς ἔχαν εἴσων, ἔχαες ἔτη· καὶ τὸ⁹ προστακτικὸν ζῆ ὡς παρ’ Εὐριπίδῃ ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (v. 699) „ἀλλ’ ἔρπε καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει¹⁰ (πατρὸς¹¹ καὶ) πάλιν ἐν Φρίξῳ παρὰ τῷ αὐτῷ „οὐδὲ ἐλπίδος ζῆ καὶ δὲ ἐλπίδος¹² τρέφου“. τὸ γὰρ ζῆθι κατ’ ἐπέκτασιν ἔχει τὴν ΘΙ συλλαβῆν. εὑρηται καὶ παρὰ Φιλέμονι μετὰ τῆς σὺν προθέσεως σύγηθι. εὑρηται *(οὖς)* καὶ παρὰ Φερεκράτει.¹³ τινὲς δὲ¹⁴ λέγουσιν τὸ ζῆς καὶ ζῆ μη̄ ἔχειν τὸ I προσγεγραμμένον, κατασκευάζοντες αὐτὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ, οἷον ἀπὸ τοῦ ζῆμι, οἵτινες οὐκ ἀκριβῶς λέγουσιν· πρῶτον μὲν γάρ εἰ ἦν ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ, ὥφειλεν εἶναι ή μετοχὴ ζάς, ὥσπερ στάς, καὶ τὸ θηλυκὸν ζάσα, ὡς στάσα· νῦν δὲ ζῶν ἔστιν ή μετοχὴ καὶ τὸ θηλυκὸν ζῶσα, ὥσπερ βοῶν βοῶσα. δεύτερον δὲ εἰ ἦν ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ, ζάμεν ὥφειλεν εἶναι¹⁵ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν, ὥσπερ φαμέν· νῦν¹⁶ δὲ ἔστι ζῶμεν, ὥσπερ βοῶμεν. ἄρα οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ.

Recte Etymologici Magni auctor adnotat priorem glossae partem legi s. v. Βοῆς· ibi enim est Βοῆς· δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ βοῦς καὶ γελῆς οἱ Δωριεῖς βοῦς καὶ γελῆς λέγουσιν. καὶ μηδεὶς οἰόσθιν ἀπὸ τοῦ βοῦς καὶ γελῆς¹⁷ γεγονέναι κατὰ τροπὴν τοῦ Α εἰς Η. ἀλλ’ ἀπὸ τοῦ βούς καὶ γελάεις κατὰ κράσιν τοῦ Α καὶ Ε εἰς Η. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ Α καὶ Ε εἰς Η κιρνᾶσιν οἷον τὰ ἐμά τημά.

Ipsa res (sed in breve redacta et neglecta imperativi forma) exponitur etiam apud Choeroboscum eademque vocis ζάω etymologia profertur II 498, 15—499, 7 ed. Gaisf. sed ne quis Choeroboscum ipsum exscriptum contendat — illius in Theodosium canones non auctos sed in breve redactos exhibit auctor Etymologici. consentit autem etiam magis cum nostro auctore scriptor tractatus περὶ ἡγεμονίας Cram. AP IV 217,24—30, qui et ipse multa cum Choerobosco communia habet. hic autem — quod parum perspexit G. Schoemann — saepissime ad verbum se addicit Zenobio, Apollonii Dyscoli scholiastae. quam ob rem Zenobii commentario in rhematicum Apollonii scripto locus tribuendus videtur (conf. etiam Añ. Ox. IV 172, 1—5). itaque imperativus ζῆθι apud comicos, ζῆ apud tragicos poetas invenitur; hunc posteri, velut Herodianus, unum analogiae respondere ideoque unum vere Atticum dicunt; dialectus autem κοινὴ recepit, quod apud ipsos Athenienses cottidiana consuetudine dudum increbruerat.

Eiusdem poetae versum invenimus in secunda parte litterae Λ, quae fere tota exscripta est e Choerobosci orthographia: Λιπαρεῖν· σημαίνει τὸ παραχαλεῖν. ὡς παρὰ Φερεκράτει ἐν Πετάλῃ „τί δ’ αὐτὸς λίαν ὀδεις¹⁸ λιπαρεῖς θεόν;“ παρὰ τὸ λίαν *(καὶ τὸ)* παρεῖναι. conferatis

¹⁾ Ζῶ B testo Millero. ²⁾ ἐπέκτασιν B Voss. ³⁾ καὶ κατὰ κράσιν δωρικὴν B et vulg. ⁴⁾ τοῦ Α καὶ Ε Voss. τοῦ ΑΕ ΑΒ. ⁵⁾ ὅτι om. B. ⁶⁾ γεγονέναι B. ⁷⁾ τοῦ ΑΕ εἰς Η B. ⁸⁾ τὸ ΕΑ ΑΒ. ⁹⁾ verba καὶ τὸ usque ad τρέφου om. B. ¹⁰⁾ οἴκει] γίκεις Α, ἔκεις vulg. ¹¹⁾ τῷ τὸ Α. ¹²⁾ ἐλπίδος vulg. ἐλπίδων Α. ¹³⁾ verba εὑρηται — Φερεκράτει om. B. ¹⁴⁾ δὲ om. A. ¹⁵⁾ εἶναι om. B. ¹⁶⁾ νῦν B. ¹⁷⁾ γελῶς Α. ¹⁸⁾ τῇ δαύτῳ λίαν ὄδε Α.

Crameri Aneed. Ox. II 234, 27: Choerobosci verba ut in praecedentibus et sequentibus glossis ita etiam in hac agnoscetis. versum correxit U. de Wilamowitz.

Ad Strattidem convertor. in Etymologico s. v. Φύειν haec traduntur: Φύειν· τὸν τῷ I. σημαίνει δὲ τὸ καίειν.¹ Στράττης Ζωπύρῳ περὶ καιομένῳ „ἀλλειμέλεις ἀνόρειώς φύειν ὡς περ μύστακα σεαυτόν.“ Βιθυνοὶ δὲ διὰ τοῦ Γ φύειν λέγουσιν. e Photiani lexici deperdita parte, vel ex communi qui fortasse est Photio et Etymologo fonte glossa ut omnes fere huius partis notulae petita videtur esse. fragmentum quod innotuit etiam ex Etymologio Magno (fr. 65 Kock) sic fere scribendum esse opinor: Ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνόρειώς Φύειν ὡς περ μύστακα σεαυτόν sequebatur τὸν πρωκτόν vel tale aliquid.

Platonis addo versum qui, etsi e Milleri libro collato cum Gaisfordii notis facile redintegrari potuit, fugit Theodorum Kock ideoque plerisque ignotus est: Μίνως· τινὲς διὰ τῆς Εἰ διφθόγγου, ἐπειδὴ παρὰ (τὸ) μέντον γέροντος μέντος καὶ μείνων, ἐπειδὴ κατέμενεν ἡ Εὐρώπη, ὡς λέγει ὁ Ὅρος, ἐν Κρήτῃ Αστερίουν γαμηθεῖσα, εἴς της γέροντος ὁ Μίνως· η δὲ παράδοσις ἔχει τὸ I, ἐπειδὴ παρὰ (τὸ) μίμων γέροντος μίμων καὶ μίνως· η παρὰ τὸ ί; ινὸς δὲ σημαίνει τὴν δύναμιν γέροντος ἴνως καὶ πλεονασμῷ τοῦ Μ² Μίνως, οὗτον καὶ Μινώτωρος. τὸ δὲ μίμων διὰ τοῦ I, οὗτοι παρὰ τὸ μέντον. η ἐπειδὴ εὑρηται καὶ ἐν συστολῇ τὸ Μίνως, ὡς παρὰ Πλάτωνι τῷ Κομικῷ οἷον ἵν αὔπερ δοκεῖς ἀχιλλεύς καὶ δέ μίνων; ἀντὶ τοῦ καὶ ὁ μίνων. Platonis versus, quem ex Ori orthographia petitum esse suspicor (conf. glossam Ζήτρειον), fortasse sonabat: ἵναπερ Αχιλλεύς ἔστιν ὁ τε, δοκεῖς, Μίνων; nam traditam nominis formam temptare non ausim.

Mirum verbum, quod explanare nondum possum, legitur in glossa Λίτες: Λίτες· τὸ δὲ λίτες παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐνδελίτες ἔστιν καὶ ἐνλίτες.⁴ ὅτε μὴ εἶναι ἀφαιρέσιν δύο συλλαβῶν· ἐνδελίτες,⁵ ἄρον⁶ τὴν μέσην ἐνλίτες εἴτα λίτες. οὐκ ἄρα ἀφαιρέσις δύο συλλαβῶν. memoriane tenetis glossam Ἀβάλε, quam in priore commentary tractavimus? eodem quo in illa modo hic, num aphaeresis duarum syllabarum fieri possit, quaeritur, eodem modo duae sententiae permixtae videntur. ita igitur scribendum est:

λίτες] . . . τὸ δὲ λίτες παρ' Ἐπιχάρμῳ (παρὰ τὸ) ἐν-
δελίτες, ὥτε [(μὴ)] εἶναι ἀφαιρέσιν δύο συλλαβῶν, | ἔστιν καὶ ἐνλίτες.
ἐνδελίτες, ἄρον τὴν μέσην ἐνλίτες, εἴτα λίτες. | οὐκ ἄρα ἀφαιρέσις δύο συλλαβῶν.

Herodiani iam περὶ παθῶν libros facile agnoscimus: is nobis apud Epicharmum tria verba λίτες ἐνλίτες ἐνδελίτες idem significare testatur. sed — codices secuti — accentus fortasse nondum recte posuimus. Theognostus enim, ipsum ut videtur Herodianum transcribens, p. 162, 31 haec tradit: τὰ εἰς ΕΣ λήγοντα ἐπιρρήματα ἀπλᾶ φυσικῶς οὐκ ἔστιν ὅτι μὴ τὸ ἐχθὲς διευλλαβῶν καὶ γθὲς μονοσύλλαβον καὶ ἐνδελιστὲς ὁξύτονον παρὰ Συρακοσσίοις ὃ καὶ ἐλλιστὲς λέγεται. addo Hesychii glossam ἐνδελιπέζ· παντελέζ. idem verbum apud tres testes facile agnoscitis, fortasse ἐνδελίτες scribendum. sed utut explicatur, hoc traditum est simplex modo componi cum ἐνδελίτες modo cum ἐν πραepositione. itaque latini sermonis formis in d u et in apud Sieculos respondebant ἐνδελίτες et ἐν. similis fortasse — quod benignissime mihi suppeditavit A. Fick — est adiectivi forma ἐνδογενής pro ἐγγενής usurpata.

Eidem poetae s. v. Στατήρ adseribitur versus „πολλοὶ στατήρες ἀποδοτήρες οὐδένες“ (Lor. p. 250); subseribunt codices A et B Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ ἐν αὐτῷ. apparet versum non fabulae, cui Πύρρα καὶ Προμηθεὺς inscribitur, tribuendum esse. titulum ipsum Hesychius suppe-

¹) καίεσθαι A. ²) τοῦ Ἅ. ³) δοκῆς Αχιλλεῦς ἔστιν ὅτε μίνω ἀντὶ τοῦ μίμων B teste Millero. ⁴) καὶ ἐν λιταίοις καὶ λίτες B. ⁵) ἐν δὲ λίτες codd. ⁶) ita B ἢν A.

ditare videtur verbis, quae sunt ἔναυλον· νέαν ἔγοντα τὴν εὐεργεσίαν οὐ πρὸ πολλοῦ. η διατριβοντα. scripserim igitur Προμηθεῖ Εγκύλῳ.

Sophoclis fr. 717 N. paulo emendatus legitur in codice A: Λευγαλέον· τὸ ὄγρον· „μόρφῳ λευγαλέῳ“ Σορφοκλῆς καὶ πάλιν „νῦν δέ <με> λευγαλέῳ θανάτῳ“ (Il. 21, 281), τῷ δὲ θνάτῳ. καὶ μόρφῳ λευγαλέῳ, quod praebent Etymologici Magni codices, quanto minus aptum sit, quivis intellegit. corruunt igitur quae ingeniose excoigitavit A. Nauck. in Ionis fr. 27 ex Omphale petito quod Gompertzius coniecerat „ἔπειτας ἀλλὰ πῆθι Πακτώλου ἥσας“ in codice A s. v. Ηἱθι legitur, non ἔπειτας.

Lyricos si respicimus poetas, Hipponacti integer restituitur versus e glossa Λύχνος: Λύχνος· λέγεται ἀρτενικός καὶ οὐδετέρως ὁ λύχνος καὶ τὸ λύχνον. Ἰππόνας· „κύψασσα γάρ μοι πρὸς τὸ λύχνον Ἀρήτη“¹ καὶ Ἀριστοφάνης „τί γάρ μοι τὸν πότερον ἡπτες λύχνον“ (Nub. 58). παρὰ τὸ λύξεν τὸ νόγος λυονύγος καὶ λύχνος (conf. Bergk fr. 125). eiusdem poetae versiculum ex scholiis Odysseae (22, 128) transiit in Etymologicum Genuinum ubi in glossa Οὐδὸν ἐς λαύρην haec leguntur (conf. Miller p. 231) τινὲς μὲν ὅδὸν ἀπέδοσαν, τινὲς δὲ κοπρῶν ως Ἰππόνας (66) ἔκρωτεν κύμινοις ἐν λαύρητοις² δὲ λαύρης τὴν ἔσοδον τὴν ἐς αὐτήν. ingeniose Miller ex στολῇ elicuit στόμα, quod legitur v. 137 καὶ ἀργαλέον στομά λαύρης. Hipponactis igitur versus mutilus est: — — ἔκρωτεν <ἥ> κύμινοις ἐν λαύρῃ (= ἐν κοπρῷ). ἐς λαύρην scriba B sibi finxit e verbis quae sequuntur τὴν ἐς αὐτήν.

Archilochei fr. 39 codicem B secuti scribunt editores „θοὺς ἔστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίᾳ Κορωνός, ἔργων ἴδρις οὐδὲκαμός“. sed οὐδὲκαμός quod admodum displicet, non legitur in A, qui haec exhibit: Κορωνός· ὁ γαύρος καὶ οὐκωχεύων. παρὰ τὸ κάρη κατὰ μετάθεσιν τοῦ Α εἰς Ο. Ἀρχίλοχος „θοὺς ἔστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίᾳ Κορωνός ἔργων ἴδρις οὐδὲκαμός“. ultimi verbi, ut saepissime, duae tantum litterae exscriptae sunt. fuit certe substantivum de verbo ἀροῦν derivatum, quod per ellipsis iungitur cum voce ἔργων, neque operum neque arandignarus; nam et θοὺς et ἀροῦν saepius obsceno sensu usurpantur. ceterum eiusdem poetae fragmentum misere corruptum quod exstat in vol. Herculani. XI (ed. alt.) fol. 70 cur spreverint editores non video διὸ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον λέγειν αγλωταὶ δ' ὅτι σ . . . ων διοδαῖς. in eadem columna habetis εἴς ὧν δὲ παρατίθεται Δικαιάρχου λάζοι τις ἀνω . . . αι πρὸς τὴν ἐνεστηκούσαν[ιαν] ὑπόθεσιν [τούτο τοὺς πα[λα]ιούς καὶ τοὺς τὸν φόδον [νο]μίζειν ως εἶναι δῆλον [αὐτούς] τούτο παρὰ τὴν Κλωταιμή[στρα] καταπλεύσαντας, confert E. Schwartz schol. Od. 3, 261.

Alcmanis fragmentum 147 A. iidem perperam scribunt „πέρατα παθῶν“ vel πέρας ἔρα παθῶν, conf. Miller 243. glossa sic traditur: Ηἱρατα·³ πέρατα καὶ παρ' Ἀλκμάνι πέρασα. περὶ⁴ παθῶν.

Alcaeo (fr. 26) verbum σέω eripiendum, restituendum est substantivum σέος = σεισμός. ita enim Etymologus: Σείω· ἔστι γάρ σέος⁵ ως παρ' Ἀλκαίῳ,⁶ οἷον „γάρ τοι πέλεται σέωφ“, καὶ ἐκ τούτου γίνεται σέω καὶ σέω ως πλέω πλεῖστον καὶ πνέω πνεῖσθαι. η ἔστι σῶ σείω⁷ εἴς οὐ σῶ σημίω τὸ κοσκινίζω. simillima est glossa Δήμος σημαίνει τὸ εὐρίσκων ἀπὸ τοῦ δέω δ σημαίνει τὸ εὐρίσκων, οὐ μέμνηται Ἀλκαίος „ἔγω μὲν οὐ δέω τάχεις⁸ μαρτυρεῦντας“, κατ' ἔκτασιν δῆμος. (conf. Bergk fr. 102.)

E scholiis Odysseae olim adscriptis petita est haec glossa: Μύθεσι (Od. 2, 202) δεύτερον⁹ πρόσωπον παθητικὸν ἐνεστῶτος. τοιοῦτον ἔστιν τὸ παρ'¹⁰ Ἀνακρέοντι „Λευκίππῃ· <δέ>¹¹

¹⁾ ἀρῆτη A. ²⁾ ἐς λαύρην στολῇ δὲ B. ⁴⁾ Ηἱρατα AB. correcxit Miller. ⁴⁾ περὶ om. B. ⁵⁾ σέω B, vitiose, ut ex sequentibus verbis colligimus. ⁶⁾ ἀλκαίω A. ⁷⁾ η — σείω om. A, habet B qui pergit καὶ σῶ σημίω τὸ κοσκινίζω εἴς αὐτοῦ. ⁸⁾ ταῦτα B et editores. ⁹⁾ ως A. ¹⁰⁾ τὸ παρ' ego παρὰ τὸ A παρὰ τῷ B. ¹¹⁾ λευκίππων B et editorcs fr. 12 Bergk.

ἐπιδίνεαι“ propter hiatum in versu Pherecrateo vix ferendum ὁ inserui. an eadem est femina quae in fr. 18 Λεύκασπις appellatur?

Epicorum poetarum per pauca profero fragmenta, inter quae integrum Panyasidis versum, sed quem vix Oedipus redivivus intellegat: Μόθος· ἡ σάσις· παρ' Ὁμήρῳ ἄπαξ εἴρηται ἐν Φ. Ὄδυσσεως, οἷον „μύθου ποιήσασθαι ἐπισχετίην“ (71) καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ β' τῶν μελῶν μυθητάς (fr. 16 B) τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῷ ἀλιέων λέγει καὶ Πλανύαστις¹ „διγλαῦτος πᾶς μῦθος. ἄλλα δὲ μετεμέμβατο λαῶν“ ἀντὶ τοῦ σάσις. conf. scholion ad Od. 21, 71. atque initium quidem versus facile agnoscitur διγλαῦτος ποτε μῦθος, in altera parte μετεμέμβατο fortasse scribendum est (conferatis Callim. fr. 169 μέμβλετο δὲ εἰς πνήκαις). itaque si cum scriba post verbum μῦθος inter pungimus, proxime ad ductus eius accederet διγλαῦτος ποτε μῦθος· ἀνάς μετεμέμβατο λαῶν . . . sed videant alii.

A scholio in Odysseam (5, 146) conscripto incipere etiam videtur glossa Ὄπίζεσθαι sed mox ad Apollonium Rhodium transit: Ὄπίζεσθαι· ἐντρέπεσθαι. ἀπὸ τῶν ὄπων εἴρηται, οἷον „Θεῶν² δὲ ἐποπίζεο³ μῆνιν“ ἀντὶ τοῦ προσόρα τὴν τῶν θεῶν μῆνιν καὶ ἐπιστροφὴν ποιοῦ. || καὶ Ἀπολλώνιος ἀντὶ τοῦ ἐπεστρέψετο⁴ οἷον „ἔνθιτα δὲ ἐπάκτιον οὐκον Ἀγγηνορίδης ἔχει⁵ Φινεύς, “Ος περὶ δὲ πάντων ὀλούστατα πάμακ⁶ ἀνέτη⁷ Εἴνεκα μαντούσινης, τὴν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε Λητούδης, οὐδὲ ὅταν ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ⁸. (Il. 178 – 181) . . . καὶ Ἀπολλώνιος, δύο Φινεῖς ἐγένοντο. τοὺς προτέρους οὐν Φινέως γεγόνασιν οὐδὲ δύο Βίθυνος καὶ Μαριάνδους, ἀρ̄ ὡν τὰ ἔθνη ὀνομάσθησαν . . . πηρωθῆναι δὲ αὐτόν, ἐπειδὴ τῶν θεῶν αὐτῷ προτεινάντων πότερον βούλοτο⁹ τὴν μαντικὴν ἔχειν καὶ πεπηρῶσθαι¹⁰ ἢ δὲ ὀλιγοχρόνιον εἶναι καὶ ὑγιῆ¹¹ ὑπάρχειν γιρὸς μαντείας, ὃ δὲ εἴλετο τὴν μαντείαν. τούτου εἴνεκεν ἀγανακτήσας δὲ Ἀπόλλων ἐπήρωτεν αὐτόν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φινεῖ πηρωθῆναι αὐτόν φησιν¹² διὰ τὰ ἴδια τέκνα ἀνέλεν. valde dolemus quod prior scholii pars intercidit, in qua procul dubio Hesiodi legebatur nomen. conferatis schol. Laur. p. 399, 1 – 14 et 16, ubi eadem fere verba redeunt et 399, 21 πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησιν Ἡσίόδος ἐν Μεγάλαις Ἡοῖς δὲ Φρέξιρ τὴν ὁδὸν ἐμῆνυσεν, ἐν δὲ τῷ γ' τῶν Καταλόγων ἐπειδὴ τὸν μαχρὸν γρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν. Hesiodei carminis argumentum igitur paululum accuratius transcriptum servavit Etymologus. in fine fortasse scribendum est Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φινείδαις, conferatis Aristot. Poet. c. 16, Frag. Trag. p. 841 N. nam in Phineo filii non interficti sunt.

Sed alium Hesiodi locum addamus e voluminum Herculaneum altera collectione (VIII 105), ubi scholiorum vel mythologici tractatus fragmenta facile agnoscitis: fr. 5 . . . οἱ τῶν Π[ηλεῖ] . . . [Π]ρομηθεῖ[τι] . . . τῷ] Λυομένωι [περὶ Θέτ]ιδος ε ρασιν δὲ τ[ὰ] Κύπ[ρια ποιήσας] . . . ραυχαρ ν φεύγειν αὐ[τοὺς τὸ]ν γάμον Δ[ια]ς δὲ δέ μόσαι χολού[σαντα] διοτονη . . . [αὐ]τοικήσει. καὶ παρ Η[τούδω] δὲ κε[ίται τὸ] παραπλήσιον. δέ περι Κλωμένης [ἥς Ἡλιο]ν ἐρασθέν[τα] . . . Thetidis nomen propter Aeschylī fabulam commemoratam facile restituitur; Iovis iusiurandum commemorat etiam Apollonius Arg. 4, 798. Tisandri nomen, quod servavit hoc loco papyrus, non mutavi; conferatis Philodemum de relig. p. 17.

Sed redeo ad Phineum, cuius mentio fit in fragmento obscurissimo, quod ex Etymologici Genuini codice Parisino regio 2720 publici iuris fecit Ruhnkenius (Ep. crit. p. 192), conf. Cram. An. Par. IV 161, 1. is autem codex eum e Florentino B descriptus sit, ut alibi ita hoc loco soli A et B respiciendi sunt. en habetis glossam: Πληγάδες· „Οὐδὲ ἵπποι ὁρθινὰ¹³ κατὰ κλισίας χρεμέθεσκον Ἀλλὰ βίες πλειγῆσι παρηνάζοντο¹⁴ καπύραι, Νηραὶ δὲ πρηκτὰ κέλευθα Χελιδονίης ἀπὸ πέτρης Πληγάδας ἀξείνους καὶ ὅπου Φινήτια¹⁵ δόρπα

¹⁾ πανασσαίς Α. ²⁾ θεῶν] Διὸς; Homerus. ³⁾ ἐποπίζεο Α. ⁴⁾ ἐπιστρέψετο Α. ⁵⁾ ἔχειν ἀγγηνορίδης Α. ⁶⁾ βούλοιντο Α. ⁷⁾ πεπηρῶσθαι Α. ⁸⁾ ὑγιῆς Α. ⁹⁾ αὐτόν ρασιν Α. ¹⁰⁾ ita Meinecke, ὁρθιναι cod. ¹¹⁾ πλειησι παρκυνάζοντο Α. πλήρεσσι κατηγορούντο B et editores omnes. ¹²⁾ φινηταδα Α (sed prius α in rasura) φινηταδα B.

Αρπυιαὶ¹ ἄτλητον ἐπὶ ψῶν πνείεσκον². — Πλωτὴ ἐγένετο³ ἡ θάλασσα ἀπὸ Χελιδονίων, ὅ ἐστιν ἀκρωτήριον⁴ τῆς Λυκίας, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ⁵ Ἀξείνου Πόντου. αἱ γὰρ Συμπληγάδες ἔκει εἰσιν, ἃς Πληγάδες εἴρηκεν. δοκεῖ δὲ Φινεὺς τυφλωθεὶς ἐπ’ ἐκείνου τοῦ τόπου διατρίβειν καὶ στερεῖσθαι τῆς τροφῆς τῶν ἀρπυιῶν αὐτοῦ τὰ δεῖπνα ἀρπαζούσαν καὶ τὸ τοσούτον ἀπολιπούσαν⁶ ὁσμὴν ἀνυπόστατον. *«Ψῶν, ἦ καὶ ψῶν τηλαίνει»* δὲ⁷ τὴν δυσωδίαν. Apollonio Rhodio disertis verbis quartum versum tribuit Tzetzes ad Lycophron. 1285 neque adhuc cur ei fidem negemus causa inventa est. nam Alexandrinae aetatis poetam indicat res metrica et grammatica. versus, quorum duo verba corrupta e codice A sanavimus, emendavit Meineckius Anal. Al. 402 seqq. sed doctissimus ille vir, cum contendit poetam de gente quadam loqui „quae neque equos neque armenta alebat sed navibus totum mare inde a Chelidonio promontorio usque ad Symplegadas pervagabatur“ et cum loco illius ἀλλὰ in secundo versu traditi οὐδὲ scrispsit, non respexit interpretationem versibus additam. nam ut Argonautica, ita hoc carmen fortasse cum illis coniunctum commentario instructum invenit Etymologus. scholion in versus 3—5 transcripsit hoc loco, ad versum primum spectat glossa: Χρεμέθεσκον· ἀπὸ τοῦ γρέμω γρεμέθω, ad ultimum: Ψῶν καὶ ψῶν τηλαίνουσιν ἀμφύτερα τὴν δυσωδίαν. itaque tertium aliter interpretari ac fecit scholiasta nobis non licet: navigabile factum est mare inter Lyciae promontorium et Ponti fauces. quo sensu igitur equi et boves inter se opponuntur? pacem, ut intellexit E. Schwartz, poeta describit, in qua non circum tentoria hinniunt equi, sed boves plenis praesepibus adiacent; idemque animadvertis eosdem terminos mari Graeco a poeta poni, quos in Calliae pace Persarum navigationi statutos scimus. itaque hoc certum est, prius quam Athenienses maris dominatione potirentur, neque pacem hanc neque versus compositos esse.

Sequatur glossula e commentario in Euphorionis Διόνυσον Κεχγνότα desumpta: Ἀστέμβακτον· ἀκίνητον ἦ βέβαιον ἦ τετιγμένον. Εὐφορίων „πάντη δὲ σέθεν⁸ κλέος ἀστέμβακτον“. εἴρηται κατὰ ἀπόφασιν τοῦ στεμβάξαι, ὅ ἐστιν ὑβρίσαι. οὗτος ἐν ὑπομνήματι ἀνεπιγράψω εἰς τὸν Κεχγνότα Διόνυσον⁹ Εὐφορίωνος. Λυκόρρων δὲ ἀντὶ τοῦ πολυτελέστατα μεμπτά. „δύστηλος ἀστέμβακτα τυμπορουμένη βοῶσα δὲ οὐ κλύνοντα δεσπότην πόσιν“ (1117—18). eadem sed in breve contracta leguntur apud Eustathium p. 235, 10, qui de lexico rhetorico pendere videtur, conf. Bekk. An. Gr. 455, 5. σέθεν κλέος igitur scrispsit Euphorio.

III.

A poetis ad grammaticos devenio, quorum de scriptis fusius in hoc libello me acturum esse olim promisi. sed quoniam spatii temporisque angustiis coartamur, fortasse non invitis vobis de uno grammaticorum principis libro pauca exposuisse satis habebo. scitis doctissimos illos viros, qui nunc Grammaticorum Graecorum opera conquirienda perpoliendaque sibi elegerunt, Herodiani editionem, quam olim confecit Augustus Lentz, in Corpus Grammaticorum recipere, eaque, quae addenda aut corrigenda sint, in singulari libello adiungere velle. quam vellem de integro illi libros rescriberent, quorum magnae partes parum perspicue adornatae aliae mancae aliae gravissimis dubitationibus obnoxiae sunt. de aliis alias acturus unum illud περὶ

¹⁾ ἄρπυραι A. ²⁾ ἐπιψών πν. A. ἐπιψών ἀμπνείεσκον B. ³⁾ πλ. γὰρ ἐγένετο B. ⁴⁾ ἀκρωτήριων B. ⁵⁾ τοῦ om. A. ⁶⁾ ἀπολιπόντων B. ⁷⁾ sic ego. διὰ τὴν δυσωδίαν AB. ⁸⁾ δέ σε B unde δέ σέ Miller et recentiores. ⁹⁾ Διόνυσον AB.

παθῶν opus nunc eligo, cuius et reliquias satis diligenter collegisse et indeolem recte perspexisse virum doctissimum nego.

Cum titulus περὶ παθῶν multo saepius quam ceteri Herodianei libri laudetur, quater invenio Herodiani περὶ παθῶν Διδύμου ὑπομνήματα citata, semel in Etymologico Genuino, ter in scholiis in Veneto A ad Iliadem adscriptis, in quibus περὶ παθῶν libri non afferuntur; duo ex his scholiis ad eandem rem spectant. P 201 ζητεῖ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ α' ὑπομνήματι τῷ περὶ παθῶν Διδύμου περὶ τοῦ ἀ̄ δειλ' πὼς δεῖ τονίζειν αὐτὸν καὶ φῆσαι πολὺ δὲ πρότερον παρὰ τῷ ποιητῇ ἔστι τὸ τῆς ἀναγνώσεως „ἀ̄ δειλ' οὐδὲ τί τοι θάνατος“ ἢ „ἀ̄ δειλ' οὐδὲ τί τοι θάνατος“. τὸ γάρ πλὴρες ἔστιν ἀ̄ δειλές οὐ γάρ οὐδὲ οἱ ἐξηγησάμενοι τοῦ δειλαῖς ἀποκοπή ἐν ἑτέροις γάρ αὐτὸς λέγει „ἀ̄ δειλόν, τί νο δάκρυ χατείθετον“ (Od. 21, 86). περιγέραπται οὖν ἡ ὁξεῖα εἰ¹ καὶ ἀνάπτυξις γένονται. hic unius viri docti sententiam apte finiri intellegit. novam quaestionem eadem verba respiciens instituit alter: ἀρά γε οὖν φυλαχθήσεται ἡ ὁξεῖα, ἢ ἐπεὶ περιγέραπται τὸ φωνῆν τῆς ὁξείας, περιγέραπται καὶ ὁ τόνος — τὸ κρινόμενον ἐκεῖνο ἵνα ἐπιστάμενοι ἀναγνῶμεν; distinguit igitur hic, quid fiat vocali quid accentu, id quod non fecerat qui confidenter δειλ', quia non ex adiectivo δειλαῖς sed δειλέ ortum esset, proposuerat. noster iam sibi respondens rursus δειλ' commendat; pergit enim: ἔστιν² εἰπεῖν, εἰ ἀπαξὶ περιγέραπται τὸ φωνῆν τὸ ἔχον τὴν ὁξεῖαν, ὁ τόνος γενέσθαι τῆς προτέρας συλλαβῆς οὐχὶ τῆς ἐπὶ τέλους, tertia sententia profertur in scholio ad Λ 160: λέγει ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ *(α')* ὑπομνήματι τῷ περὶ παθῶν Διδύμου τὰ δέσποτα ἡνίκα ἐκθλιβήται τὴν ὁξεῖομένην συλλαβῆν, ἀναπέμπει τὴν ὁξεῖαν ἐπὶ τὴν ὀπίσιον συλλαβῆν, καὶ ἐὰν ἦν ἡ ἐκθλιβεῖσα συλλαβὴ ἡ ἔχουσα τὴν ὁξεῖαν βροχεῖν, ἡ δὲ ὀπίσιον συλλαβὴ φύει μακρά, τῷ τονικῷ παραγγέλματι γίνεται περισπόμενον. περίπατον τὸ δειλ'. — ἐν δὲ τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ ἐναντιούται τούτῳ. quid in Homericā prosodia docuerit Herodianus, legitis ad Λ 441: omnino non elidendum esse, ne barbarismus existat: inde nihil ad nostros locos additum est. iam videamus, tertia haec sententia num ab eodem viro prolatā videatur, qui in altera respondet ἔστιν εἰπεῖν. quod ut credam, licet aliquid excidisse dicatis, non adducor, cum alii termini technici, ut dicere solemus, in utroque enunciato occurrant. immo commentarios agnoscere mihi videor quorum primus auctor refutatis scholiastarum sententiis εἰ περιγράψειται dicit, alter, si littera ε ita circumducatur, accentum in priorem syllabam retrahi oppertere pronuntiat, tertius si retrahatur accentus elisa vocali ε, circumflexum ponendum esse addit.

Alteram, vel si mavultis, tertiam glossam suppeditat Etymologicum Genuinum: Ἀρτεμής: „οὐς εἰδον“ ζωρόν τε⁴ καὶ ἀρτεμέα προσιόντα“ (ΙΙ. 5, 515) σημαίνει δὲ τὸν ὑγιῆ. ἔστι δὲ παρὰ τὸ *(τρέμω)* ἀρτεμής, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀρτεμής. οὕτω Φιλόξενος. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι⁶ τῷ *(περὶ)* παθῶν Διδύμου φησιν: ἀτεμής ἔστιν ὁ ὑγιῆς⁷ καὶ τετμημένος καὶ πλεονακτικὸς τοῦ Ρ ἀρτεμῆς. praecedunt glossae Ἀρταμος, quae adtribuitur Herodiano, deinde Ἀρτύνω, cui subscribitur οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, subsequitur Ἀρτεμίς. iam proclives sumus in suspicionem ex eodem opere has exscriptas esse, quae coniunctae fere leguntur apud Eustathium in ΙΙ. 5, 515: τὸ δὲ ἀρτεμέα ἀντὶ τοῦ ὑγιῆ οἰονεὶ ἀτεμέα τιὰ καὶ ιδον τὴν ὕγιανειν καὶ Ἀρτεμίς φασιν ἡ περιποιουμένη ὑγιεῖαν οὐδὲ Ἀπόλλων Οὐλίος ὁ ποιῶν οὐλεῖν τῆσιν ὕγιανειν κατὰ τὸ „οὐλέ τε καὶ μάγα χαῖρε“. ἀρταμος μέντοι ἐν δυσὶν ἄλφα καὶ εἰς ἀρτια τέμνων. κτέ.

Ultimo loco scholion in Γ 272 afferendum est, ubi verbum ἔωρτο ita explanatur: ἔωρο ἔστι τὸ σημαντικὸν τοῦ ἀρμόζω, οὐ μέλλων ἔωρο, ἀντίτιτος ἔωρα „θέτεις ὥμαιριν ἐπῆρρεν“ ἀντὶ τοῦ ἐφήρμοσεν „καὶ πώματιν ἔωρον ἀπαντα“ ἀντὶ τοῦ ἐφάρμοσον. τοῦ ἔωρον ὁ παρακείμενος ἔωρα, ὁ παθητικὸς

¹) εἴτα καὶ cod. εἰ καὶ vol εἴτα E. Schwartz. ²) ἐν ἔστιν cod. ἔνεστιν E. Schwartz. ἐν εἰς ἀναγνῶμεν ortum videtur. ³) εἴδει Α, εἶδεν Β. ⁴) ζῶογν^{τε} Β qui om. προσιόντα. ⁵) verba οὕτω usque ad φῆσιν Β om. ⁶) ὑπομνήσεως Α. ⁷) ὑγιῆς ἔστιν ὁ ἀτεμής Β.

ἡρμαῖ, ὑπερσυντελικὸς ἡρμῆν, τὸ τρίτον ἡρτό, συστολὴ ἡρτό, ἐπενθέσαι τοῦ Ω ἄωρτο. οὕτως Ἡρωδίανος ἐν τῷ ὥ (fortasse α') ποιήματι (I. ὑπομνήματι) τῷ περὶ παθῶν Διδύμου. ex eiusdem commentarii pleniore apographo fluxit glossa Etymologici Genuini Ἀωρτό, quae etiam inter glossas ex Homericis scholiis petitas invenitur (priorem partem conferatis cum Cram. An. Ox. I 85): Ἀωρτό· οὐχ ως τινὲς „ἄωρτο, ἀκατάστατον γάρ ἡώρητο τὸ ξίφος“ ἀχνᾶς. ἔδει ἡρμόζετο. ἔστι γάρ ἡρω τὸ ἀρμόζω, ὁ μέλλων ἡρσω καὶ ὁ ἀόριστος ἡρσα, οἷον „θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρεσεν“ (Πλ. 14, 339) ἀντὶ τοῦ ἐφέρμοσεν, καὶ „πώμασιν ἡρσον“ ἀντὶ τοῦ ἐφάρμοσον, ὁ παρακείμενος ἡρκα, ὁ παθητικὸς ἡρμαῖ, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἡρμῆν, ἡρσα, τὸ τρίτον ἡρτό καὶ κατὰ συστολὴν ἡρτό καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω ἄωρτο. alteram eiusdem sententiae recensionem ex epimerismis in Homerum scriptis recepit auctor Etymologici Gudiani. exstat Cram. An. Ox. I, p. 34, 22, Et. Gud. p. 102, 20: Ἀωρτό· ὁ μὲν Ἡρωδίανὸς λέγει ὅτι¹ σημαίνει τὸ ἡρμόστο, τουτέστι παρὰ τῷ ξίφει,² καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἄρω τὸ ἀρμόζω. ὁ μέλλων Αἰολικῶς³ ἡρσω, ὁ παρακείμενος ἡρκα, ὁ παθητικὸς ἡρμαῖ, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἡρμῆν, ἡρσα, ἡρτό, καὶ⁴ Ἰωνικῶς ἡρτό⁵ καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω ὥσπερ εἴθιται εἴωθα γίνεται ἄωρτο.⁶ — τινὲς δὲ λέγουσιν τὸ ἐκρέματο· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἄρω τὸ κουφίζω καὶ κρεμᾶ, ὁ μέλλων ἄρω καὶ Αἰολικῶς ἡρσω, ὁ παρακείμενος ἡρκα, ὁ παθητικὸς ἡρμαῖ, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἡρμῆν, ἡρσα, ἡρτό καὶ τροπῇ τοῦ μακρὸν ὥρτο καὶ πλεονασμῷ τοῦ Α ποιητικῷ⁷ ἄωρτο.

Novam sententiae partem, quae incipit a verbis τινὲς δὲ λέγουσιν, ne ab Etymologo ex alio fonte petitam dicatis, obstant duea glossae ex opere περὶ παθῶν allatae in Etymologicis, quas adscribo: Ἀπαιώρησας· ἀπὸ τοῦ αἵρω τὸ κουφίζω πλεονασμῷ τοῦ Ω αἰωρῶ αἰωρήσω καὶ ἀπαιωρήσω. addit Etymologicus Magni auctor καὶ ὁ ἀόριστος ἀπηγόρησα, ἡ μετοχὴ ἀπαιωρήσας, καὶ ἀπαιωρημένος. quae verba genuina esse probat Etym. Gudian. p. 62, 39: Ἀπαιωρημένος· ἐκ τοῦ αἵρω τὸ κουφίζω [(καὶ)] πλεονασμῷ τοῦ Ω αἰωρῶ αἰωρήσω. ως ἐπὶ τοῦ εἴωθα, ὅπερ (cod. ὥσπερ) ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἔθιται εἴκα εἴωθα, καὶ . . . ἀφέντα (cod. ἀφείνεται) . . . καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω ἡώρηκα καὶ αἰώρηκα (cod. αἰώρηκα καὶ ὡρήκα). ὁ ἀόριστος ἀπηγόρησα, ἡ μετοχὴ ὁ ἀπαιωρήσας. altera Genuini Etymologicus glossa est: Ἀφέντα· ἀμφίβολον θέμα γάρ ἔστιν ἀφέντα, εἴτα ἔλλειψις τοῦ I, εἴτα πλεονασμὸς τοῦ Ω ἀφέντα. οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφιβολόμενα παραλαμβάνειν· δὲλλ' ὥσπερ παρὰ πετὲν γίνεται πέπτηκα καὶ πέπτωκα κατὰ τροπὴν τοῦ Η εἰς Ω καὶ τὸ παρφέχωκα, οὕτως καὶ τὸ ἡκα πλεονασμῷ τοῦ Ε ἔγκα καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ω ἀφέντα καὶ ὁ παθητικὸς παρακείμενος κατὰ τὸ τρίτον ἀφένται. οὕτως Ἡρωδίανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. τὸ δὲ θέμα ἦν μ. conferatis Et. Gud. p. 96, 11. Herodiano etiam priorem glossam deberi probat qui plerumque consentit cum Etymologicu Gudiano anonymous apud Cramerum Aneidot. Ox. II, p. 338, 24: Ἀπαιώρησας· ἐκ τοῦ αἵρω τὸ κουφίζω καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω <αἰωρῶ αἰωρήσω> ως ἐπὶ ἀλλων, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ εἴωθα. ἔστιν τὸ ἥγμα ἔθιται εἴκα πλεονασμῷ τοῦ Ω εἴωθα, καὶ . . . τὸ ἀφήκα πλεονασμῷ τοῦ Ε ἀφέντα καὶ <τρέπεται> τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν ἀφέντα, καὶ ἀφένται κατὰ πάθος. ὁ Ἡρωδίανὸς ταῦτα ἐν τῷ κατὰ πάθη. ὁ μέλλων ἀπαιωρήσω, ὁ ἀόριστος ἀπηγόρησα καὶ ἀπαιωρήσας διὰ τοῦ Η καὶ I. ἡ γάρ AI εἰς HI τρέπεται.

Nonne appetet haec ita scribenda esse:

... Ἀπαιώρησα· ἐκ τοῦ αἵρω τὸ	
κουφίζω καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω	
αἰωρῶ αἰωρήσω καὶ ἀπαιωρήσω. ως εἴωθα ἀπὸ τοῦ ἔθιται εἴκα	
εἴθιται καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω εἴωθα.	

¹⁾ ὁ Ep. ²⁾ τουτέστι — ξίφει om. Ep. τοῦ ξίφους Et. ³⁾ μὲν αἰολικὸς Ep. ⁴⁾ καὶ om. Ep. ⁵⁾ ἡρτό Ep. ⁶⁾ αυτὸς Ep. ἄωρτο γίνεται Et. ⁷⁾ ποιητικῶς Et.

καὶ ἀφέωνται. θέμα γάρ εἰστιν ἀμφίβολον. οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφι-
ἀφέται, εἴται ἔλλειψις τοῦ Ι., εἴται βαλλόμενα παραλαμβάνειν. — ἀλλ'
πλεονασμὸς τοῦ Ω ἀφέωνται. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ πετῶ γίνεται πέ-
ό παθητικὸς παρακείμενος κατὰ πτήχη καὶ πέπτωνται κατὰ τροπὴν
τὸ τρίτον ἀφέωνται.

ὅς ἀσύριστος ἀπηρόρησα (ἀπηρόρησας
διὰ τοῦ Η καὶ Ι· ἡ γὰρ ΑΙ εἰς
ΗΙ τρέπεται.?) ἡ μετοχὴ ἀπαιω-
ρήσας καὶ ἀπαιωρημένος.

ἀμφίβολον. οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφι-
βαλλόμενα παραλαμβάνειν. — ἀλλ'
πλεονασμῷ τοῦ Ω ἀφέωνται πτήχη καὶ πέπτωνται κατὰ τροπὴν
τοῦ Η εἰς Ω καὶ τὸ παρόγητα
παραγγιώνται, οὗτος καὶ τὸ ἀφῆται
πλεονασμῷ τοῦ Ε ἀφέηται καὶ
τροπῇ τοῦ Η εἰς Ω ἀφέωνται.

Cohaerere haec aliquo modo cum glossa Ἀωρτο, quam vocem, ut meministis, primus interpres derivat de verbo αἰωρεῖν, alter de verbo ἄρω, ἄρτο, πλεονασμῷ τοῦ Ω ἀωρτο, tertius de verbo αἴρω, unde ἡτο, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν ὥρτο καὶ πλεονασμῷ τοῦ Α ἀωρτο fieri contendit, facile intellegimus. sed praestat fortasse nunc aliis argumentis ostendere libros Herodiani περὶ παθῶν non diversos esse a commentariis in Didymi opus conscriptis.

Ἄριστουλος· ὄνομα παρὰ Ἀριστοφάνει· „αὐτὸς δὲ Ἀριστούλος ὑποχάζων ἐρεῖται· ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι“. (Plut. 314) εὑρηται δὲ ὑποκοριστικῶς ὁ Ἀριστοκλῆς· ὡς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἡρούλος καὶ παρὰ τὸ Θρασυκλῆς Θράσυλλος καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος, ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος, οὗτος καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοκλῆς Ἀριστούλος. οὗτος Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν (ἢ περὶ παθῶν). ultima verba supplevi ex eo quod vulgo dicitur Etymologicum Magnum, cuius auctor haud raro pleniore libro, quam sunt A et B, usus est. num recte fecerim, ex sequentibus glossis diiudicabitis: Βάθυλλος ὄνομα κύριον. ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος. γέγονε δὲ ὑποκοριστικῶς. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλῆς Ἡρούλος καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοκλῆς Ἀριστούλος (καὶ ἀπὸ τοῦ) Θρασυκλῆς Θράσυλλος, οὗτος Βαθυκλῆς Βάθυλλος καὶ Βάθυλλος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. eadem fere leguntur in glossis Ἡρούλος (Et. Genuinum, Et. M. 437, 25) et Θράσυλλος, quae, ne longus sim, non transcribo. item in sequente Etymologici Genuini glossa, quam iam in partes digestam vobis propono. verba quae sunt οὐδέποτε γὰρ — μετασχηματισμός εἰστιν in codice sequuntur verba οὐ συμφωνεῖ ἡ κατάληξις.

Ἀμφίς· τοῦτο οὐ συγκοπή.

οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ γίνεται τριῶν συλλαβῶν· ἀλλ’ οὐδὲ πάλιν δυνάμενα λέγειν ἀποκοπήν, ἐπεὶ τὸ Σ ἔχει τῆς τελευταίας συλλαβῆς ὅπου γὰρ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τηρηθῇ (τὸ) στοιχεῖον, οὐ λέγομεν ἀποκοπήν· ὡς τε μετασχηματισμός εἰστιν.

ἄλλὰ μετασχηματισμός· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος (Ἀμφίς) ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ, ὡς περ ἀστράγαλος ἀστρις καὶ Ἰφιάννασσα Ἰφις καὶ Θρασυκλῆς Θρά-
συλλος καὶ Βαθυκλῆς Βάθυλλος ὑποκοριστικά.
ταῦτα γὰρ μετασχηματισμόις καλούνται ἐπειδὴ οὐ
συμφωνεῖ ἡ κατάληξις.

οὗτος Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Quacum glossa conferatis: Ἀστρις· Καλλίμαχος οἶνον „δέκα δὲ ἀστριας αἴνυτο λάτρον“. εἱρηται δὲ ὑποκοριστικῶς. ὡς γὰρ ὁ Παρθένιος Πάρθης καὶ ὁ Χαλδαῖος Χαλδῖς καὶ ὁ λάσταυρος

3*

λάστρις καὶ ὁ Ἀμφιάραος Ἀμφις, οὗτος δὲ ἀστράγαλος ἄστρις. Δίδυμος ἐν τῷ περὶ παθῶν.
similia leguntur in glossis Ἰητοῦ, Πάρθου, Χάλδαι, Λάστρις quas nunc praetermitto. videtis
in glossa Ἀμφις tertiam sententiam olim exstitisse sed non exscriptam esse, qua
Ἀμφις ἄστρις alia per syncopen orta esse contendebatur.

Vix veremur, ne quis haec seiungere velit, quamquam modo Herodiano, modo
· Apollonio, semel ipsi Didymo tribuuntur, quorum nomina inter se coniuncta¹ legimus
in glossa Αἴδηι τοπικὸν ἐπίρρημα, „αὐτὴν μένειν“ αὐτόθι ἐπὶ τόπου. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ αὐτὶς
ἐστὶ μετὰ τοῦ Τοίον „αὐτὶς δὲ ἔξοπλόν πλήτε γῆνον“ (Πλ. 14, 438) καὶ σημαίνει εἰς τὸ ἐξ ὑστέρου.
τὸ δὲ αὐτὸν τοπικὸν ἐστιν ἀντὶ τοῦ αὐτόθι: *(καὶ αὐτοῦ)* — ἐν γενικῇ γάρ καὶ ἐν τοπικῇ σχέσει λαμβά-
νεται, “Οὐκέτος, „αὐτοῦ οἱ καὶ μοῖρα τετεύξεται“ (Πλ. 21, 392) — ὥσπερ γάρ ἀπὸ τοῦ Λέσβου γίνεται
Λεσβόη, οὗτος καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτόθι καὶ κατὰ συγχωπὴν αὐτὸς. οὗτος Δίδυμος καὶ Ἡρωδι-
ανὸς καὶ Ἀπολλάνιος. conferatis velim glossas Κείθεν et Ἐξείθεν.

Verum summam rei vixdum tetigimus. fragmenta ipsa, quae Herodiani
περὶ παθῶν libris attribuuntur, se non ab uno auctore profecta esse clamant, cum modo
apocopen duarum syllabarum statuant, modo proseribant, terminos technicos velut
syncopen et apocopen contrario sensu adhibeant, saepius in tres diversas partes abeant;
ubi vehementissimis mutationibus Lentzius et alii sensum elicere frustra tempta-
verunt. pauca adscribo, ne in re aperta morari me putetis:

Αναρριχᾶσθαι. σημαίνει τὸ ἀνα-
διδοσθαι τὸ ὕδωρ καὶ οἵονει τρό-
πον ἀράχνης τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶν
ἀντιλαβόμενον ἀνένει πρὸς τὸ
πρόσωπον, ἀραχνῶν ἀραχνιάσθαι
καὶ ἀναρριχᾶσθαι.

οὐ κλίνεται δὲ ὁ παρατατικὸς
ἡναρριχώμενη ἀλλὰ ἀντρριχώμενη.
εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς AN
συλλαβῆς παρ’ Ἰππωνακτὶ ἀρρι-
χῆμαι. ἄλλως οὖν ἐσχημάτισται. *(ἀληθὲς)* τοῦτο ἐστιν οὗτος γάρ
ἄρριγος λέγεται ὁ κόφινος, ἐν φ
κομίζουσι τοὺς βότρους καὶ εἰς
αὐτοῦ ἀρριχῶ καὶ ἀναρριχῶ.

Ἄλλ’ οὖν γε οὗτοι κρείττον ἐστιν
ἀραχνιάσθαι καὶ ἀναρριχᾶσθαι.
οὗτος Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ
παθῶν.

Eam quam primus auctor protulit tertiusque probavit sententiam ex Herodiani
catholica prosodia laudat schol. in Aristoph. Pac. 70.

¹⁾ Didymi nomen cum Herodiano coniunctum nonnunquam invenitur velut in glossa Ἀρπεδόνεσσα,
saepius Apollonius filio opponitur.

²⁾ Haec verba in cod. leguntur inter verba καὶ ἀναρριχᾶσθαι et οὐ κλίνεται.

Pergo ad glossam Κέρκυρα, quae in omnibus ita traditur Etymologicis:

<p>..... πρὸς τοῦτο Κέρκυρα οὐκ εἴρηται.</p> <p>Αλκμάν φησι „καὶ κέρκυρος ἡγεῖται“ ἀπὸ εὐθείας τῆς κέρκυρ. οὐκ ἄρα ἔχεται τῆς ἀποκοπῆς ἀλλὰ κλίσεως</p> <p>ἄλλα μὴν οὐδὲ Ἰλλυρ.</p>	<p>οὐ πρόκειται ἡμῖν εἰ ἄρα δύναται γενέσθαι ὅλλα τί εἰρήκασιν Ἐλληνες. ναί.¹ ὅλλ' οὐκ εἴρηται.</p> <p>τί² μᾶλλον οὐ μεταπλασμός, εἰπερ εὐθεῖα Κέρκυρ μὴ³ εἴρηται;</p> <p>παραλήθομαι δὲ τὸ Ἰλλυρας.⁵ οὐ γάρ εἴρηται Ἰλλυρ, ἀλλὰ τὸ Ἰλλυρας⁶ μεταπέπλασται κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν ὥστε ταῦτα μεταπλασμὸς τοῦ⁷ Ἰλλυρίους καὶ Κερκυρίους. οὐ γάρ εἴρηται οὔτε ή εὐθεῖα οὔτε ή γενικὴ (οὔτε) ή δοτική ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν μεταπέπλασται. εἴρηται δὲ ψίθυρος καὶ μάρτυρ, ἀφ' ὧν ή κλίσις. οὗτος Ἡρωδιανός.</p>
---	--

Simillimum Herodiani iudicium in glossa Δωδώνη laudat Stephanus Byzantius, qui postquam Δωδώνος Δωδώνα apud poetas legi probavit, addit: ηδύνατο δὲ ή Δωδώνος γενική μετὰ τῆς λοιπῆς κινήσεως καὶ κλίσις είναι τῆς Δωδώνης, εἰπερ τὸν ἐν γρήγορει τῆς πόλεως η εὐθεῖα. διόπερ ἔσικεν ὁ Τεχνικὸς μεταπλασμὸν ἡγεῖσθαι.

Sequatur glossa magis perspicua: Άλκμήνη· παρὰ τὴν ἀλκήνην ὡς πολὺη πυλήνη, μέσην μεσήνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Μ' Άλκμήνην ὡς ἀλκάνων Άλκμάνων. — ή παρὰ τὴν ἀλκήνην ἀλκμήνη καὶ Άλκμήνη· — (ἀμφίβολον). οὐδὲν γάρ ἔχομεν εἰπεῖν ἐπὶ τούτου πλέον· κύριον γάρ ἔστι τὸ ὑποκείμενον. οὐ δεῖ γάρ ἐπὶ τῶν κυρίων ἐτυμολογίας λαμβάνειν. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. itaque quod Lobeckius animadvertisit, saepissime duas vel tres sententias per ή coniunctas ab Herodiano afferri, quarum ultima ipsi tribuenda videatur, hoc vobis nunc et confirmare et illustrare mihi video (conferatis glossam Τάρβος Lentz II 241, 4).

Ἐγκασιν δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἐγκάτοις καὶ ἀποβολῇ τῆς ΤΟΙ συλλαβῆς ἐγκασι. — οὐκ ἔστι δὲ συγκοπή· μάχεται γάρ ἐπέκτασις συγκοπῆ· ἐναντίον γάρ. — ἀμεινον οὖν μεταπλασμὸν λέγειν. ἔστι γάρ ἐγκάτοις καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἐγκασιν ὡς προβάτοις πρόβατας πεταλοίς πεταλοῖς (πεταλοῖσιν A) ἄστροις ἄστρασιν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν. similia ex Iliaca prosodia affert Sehol. II. 23, 28. totus Herodiani περὶ παθῶν locus, unde haec desumpsit Etymologus, transiit in Epimerismos, conf. Cram. Aneid. Ox. I 120, 32 seqq. — Zonar. p. 470. quoicum conferenda est Etymologici Genuini glossa Δάκρυ. ἔστι δάκρυνον (δάκρυν AB) καὶ κατὰ συγκοπὴν δάκρυ. ή (ἔστιν ή εὐθεῖα) δάκρυνον καὶ δάκρυ. unde haec petita sit, sequens glossa ostendit Δάκρυς· ἔστι γάρ ἀπὸ συνθέτου λέξις ἀπλῆ· ἔστι γάρ ἀριδακρυς καὶ δάκρυς, πολύδακρυν καὶ δάκρυν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. facile autem in Epimerismis tres sententias

¹⁾ ναὶ Etym. Genuin. et Magnum, om. Gud. ²⁾ sic Genuinum, ἔστι Magnum et Gud. ³⁾ μὴ γάρ εἴρηται Et. Gen. ὁ μὴ εἴρηται Magnum et Gudianum. ⁴⁾ ὥσπερ οὐ Gudian. ⁵⁾ Ἰλλυρος Et. Gen. et Magn. ⁶⁾ Ἰλλυρος Et. Gen. et Magn. ⁷⁾ τούς codd.

inter se permixtas agnoscitis, unam eius, qui δάχρῳ per syncopen e voce δάχρου ortum esse dicit, alteram eius, qui omnes casus (χλίσιν) vocis δάχρῳ sibi fingit, tertiam ipsius Herodiani, qui metaplasnum statuit.

Γεροντέων· γέροντες γερόντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ Εἰ γεροντέων, (ώς) ναῦται ναυτῶν καὶ ναυτέων.

τούτῳ διαιρεσίς ἔστι καὶ οὐ πλεονασμός.

ὁ γὰρ τόνος διελέγχει. εἰ μὲν γὰρ περιεσπάτο, δῆλον ὅτι διαιρεσίς, εἰ δὲ βαρύνεται, δῆλον ὅτι πλεονασμὸς καὶ οὐ διαιρεσίς. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Si γεροντῶν scriberetur, tunc — ut dicit tertius auctor — γεροντέων esset diaeresis. haec enim immutare solet accentum, quem intactum relinquunt pleonasmus; conf. "Oou Et. M. 614, 34; Et. Gud. 436, 59; Cram. An. Ox. I 316, 18. "Oou diaeresi factum esse exponitur — nam pleonasmus efficeret οὖ — et tamen spiritus asper ita explanatur τὰ γὰρ πλεονάζοντα φωνήσιν ἀπὸ φωνήσιν διασυνομένου ἀρχομέναις μεταληπτικὰ γίνονται τοῦ διασός πνεύματος. utramque sententiam Herodiano disertis verbis tribuunt Et. Gudianum et Epimerismi.

Οὔτινα· <τὸ> οὔτινα γέγονε κατὰ συγκοπὴν οὔτιν· „ἄλλ’ οὔτιν δύναμαι ιδέειν“ ἀντὶ τοῦ οὔτινα.

ἐπλανήθη ἐξ Ὁμηρικοῦ οἴον „Οὔτιν δέ με κικλήσκουσιν“ (Od. 9,366), ἐπεὶ οὕτω κέκληται παρέλαβε δὲ αὐτὸν ὡς κύριον Οὔτιν ὡς Πάριν. ὁ δέ γε φήμη τὸ οὔτινα οὔτιν.

εἴ γε οὖν δύο μέρη λόγου ἦν, οὐ τινα ἐγίνετο. περὶ παθῶν.

Quaerebatur, utrum οὐ τις duo verba an unum efficeret. prior auctor in unam vocem haec coalescere probavit per versum ἄλλ’ οὔτιν δύναμαι ιδέειν (quem Lentzio transcriptum videri ex Homericō Il. 5, 475 τῶν νῦν οὐ τιν' ἐγὸν ιδέειν δύναμαι vix oculis credimus) ex poeta Alexandrino laudatum; nam pro τινὰ τὸν dici non posse. adnotat alter illum poetam Homeri versum iocumque non intellexisse ideoque male locutum esse.

Εἶνεκα· „εἶνεκ’ ἐμεῖο κυνός“. —

Ιστέον ὅτι ἔκτασις μὲν ἔστιν ἡ ἐν φωνήσιν γινομένη, ἐπέκτασις δὲ ἡ ἐν στοιχείῳ.

τὴν δὲ ἐπέκτασιν εἰώθασι λέγειν τὴν κατὰ τὸ τέλος τοίσδε τόσοσδε. ἔκτασις δὲ ἔνεκα εἶνεκα. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Posteriora qui seripsit certe εἶνεκα ut epectasos non ut ectaseos exemplum afferre volebat; nam accedit littera.¹ de syncopa et apocopa dissentire hos auctores docuit

¹⁾ Ex alio qui passiones verborum exposuerat scriptore transcripta sunt, quae leguntur in Epimerismi Crameri An. Ox. I 180, 31 Εἶνεκα· τὸ I κατὰ πλεονασμόν. πόσα εἶη τοῦ πλεονασμοῦ; η'. πρόσθεσις, ἀναστίλωσις ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαιρεσίς, διπλασιασμός, παρέμπτωσις, παρένθεσις. deinde παρένθεσις (εἶνεκα) explicatur: προσθήκη φωνήσιν κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβῆς, οἷον πλέοντος πλείοντος, ἐμέο ἐμεῖο. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων. quae etsi ad verbum concinunt cum Tryphonis epitoma (Mus. Critic. I p. 36), tamen non ex ipso Tryphone sumpta sunt. nonam enim illo addidit passionem προσχηματισμόν, cui adscribit, quod Herodianei libri auctores I (et II?) ἐπέκτασιν dicere solent; qui tamen et ipsi eisdem fere verbis quibus Trypho saepe utuntur velut supra in glossa "Ἐγκαστι: μάζεται γὰρ ἐπέκτασις συγκοπῇ· ἐναντίον γάρ· conf. Tryphon. § 10 ἀντίκειται ἐπέκτασις συγκοπῇ. iidem auctores I (et II?) nonam quoque τῆς ἐνδείας passionem apocopen damnant semperque syncopes voce utuntur, quam, ubi de exitu verborum agitur, evitat auctor III.

nos, quam in priore dissertatiuncula transcripsimus, glossa Ἀβάλε, ubi quam Herodianus ipse protulerit sententiam, e libro περὶ διχρόνων (Lentz II 17, 1) apparet: tertia est. itaque ubi duarum syllabarum syncope vel apocope agnoscitur, Apollonii (conf. de adv. p. 567, 17 ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη· τὸ γὰρ πρόταρον οὐτως; ἔχει καὶ τὸ μάκαρ, πιστά, ὑμέν, παρὰ Καλλιμάχῳ) aut Didymi, nunquam Herodiani sententias proferri statuemus.

Indicium igitur certissimum naeti sumus, unde quae glossae ἀδέσποτοι Herodiano tribuenda sint, diiudicemus; quod ut in glossa Ἐνδειλίτες fecimus, ita in glossa Καρήστος; nondum factum esse miramur:

Καρήστος· ἀπὸ τοῦ κάρης κάρητος πλεονασμῷ·
ἔνθεν τὸ „κασσός“ δὲ κάρητος οὐλας ἡκε κόμας“
(Od. 23, 157). οὐ¹ μὴ ἄρα ἀπὸ τῆς κάρης²
εὐθείας· κάρητας μὲν γὰρ οὐκ οἰόν τέ ἐστι παρα-
λαμβάνειν τὴν εὐθείαν.

οὐδὲν γὰρ εἰς ΛΣ λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς οὐδέ-
τερόν ἐστιν, οἷον δέρας κέρας γέρας σκέπας, τὸ
γὰρ καλλιχέρας καὶ βουκέρας σύνθετα. οὐκ ἄρα
ἀπὸ τῆς κάρης εὐθείας καρήστος γενική.

ἐγρῆν δὲ παραλαμβάνειν τὴν παρὰ Ἀντιμάχῳ
εὐθείαν οἷον „ἢ οἰκέτην θέσκε κάρηρ“³ (fr. 105
Stoll.).

ἀλλὰ *(ἀπὸ τῆς)* κάρηρ. ἔχομεν γὰρ εἰς AP
ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς ὄντες δέλεαρ . . . κάρηρ
καρήστος.

Primi auctoris (Didymi) sententia, qua Καρήστος de nominativo κάρητας derivaverat, facile ex secundi verbis recuperatur (conf. Choerob. in Theod. 380, 21 G). similia ex Etymologici codice Parisin. 2638 attulit Bekker An. Gr. 1386 et e codice 2636 Cramer Aeed. Par. IV 65, 15.

Vasa colligimus, commilitones humanissimi, quia spatii angustiis premimur; iam ut spero mecum Herodiani περὶ παθῶν libros commentarios esse statuetis, quos ille Didymi libris ab alio antea grammatico (Apollonio?) impugnat adscriptis, quibusque suo Marte usi sunt et Etymologici Genuini et Gudiani et Epimerismorum auctores. non igitur in lexici speciem haec fragmenta digerenda sed ex rerum nexu inter se coniungenda longeque aliter tractanda sunt, quam fecit Augustus Lentz. Restat ut κορωνίς dissertatione subducatur: iam coniungam inter se fragmentum commentariorum in Didimum tertium cum eo, quod primum ex libris περὶ παθῶν tractavi. fere enim nihil intercedit:

Ἄωρτο· *(ἀντὶ τοῦ)* ἀώρητο· ἀκα-
τάστατον γὰρ ἥμερητο τὸ ξέφος.
.....
⟨ώς τὸ ἀπγωρεύτο (Hes. Scut. 234) . . . ἐκ τοῦ αἰωρῶ τοῦτο⟩ ἀφων. ἔδει ἥμερός ετο. ἐστι γὰρ
ἄρω τὸ ἀρμόνω, ὁ μέλλων Αἰολι-
κῶς ἄρσων καὶ ὁ ἀύριστος ἥρσα,
ἐκ τοῦ αἴρω τὸ κουφίζω· καὶ πλεο-
νασμῷ τοῦ Ω αἰωρῶ αἰωρήσων καὶ
ἀπαιωρήσω, ὁ ἀύριστος ἀπγωρησω, ὁ
ἥμετοχὴ ἀπαιωρήσας, καὶ ἀπαιωρη-

.....
ἄρσον“ ἀντὶ τοῦ ἐφάρμοσον, ὁ παρα-
κείμενος ἥρκα, ὁ παθητικὸς ἥρμαι,

¹⁾ οὐδὲν εἰς AB. ²⁾ κάρητας B. ³⁾ ἢ et κάρη B. quid lateat, non perspicio. conferatis Stollii notas.

μένος.... (γάρ γητο... ἀγρητο....)

δὲ ὑπερσυντελικὸς ἥρμην, ἥρσο, τὸ
τρίτον ἥρτο καὶ κατὰ συστολὴν ἄρτο
καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω ἀγρτο· ὡς
εἴωθε· ἀπὸ τοῦ ἔθου ἔσω εἰκα
εἴθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ω εἴωθα.
καὶ ἀφέωκα. θέμα γάρ ἐστιν
ἀφεῖκα, είτα ἔλλειψις τοῦ I, είτα
πλεονασμὸς τοῦ Ω ἀφέωκα, καὶ ὁ
παθητικὸς παρακείμενος κατὰ τὸ
τρίτον ἀφέωνται.

ἀμφίβολον· οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφι-
βιλόμενα παραλαμβάνειν. ἀλλ'
ἴντεπερ παρὰ τὸ πετῶ γίνεται πέ-
πτηκα καὶ πέπτωκα κατὰ τροπὴν
τοῦ Η εἰς Ω ἀφέωκα. <τὸ δὲ ἀγρτο
τὸ σημαῖνον τὸ> ἐκρέματο γίνεται
ἐκ τοῦ αἵρω, τὸ κουφίζω καὶ
χρεμῶ· ὁ μέλλων ἀρδό καὶ Αἰολι-
κῶς ἄρσω, ὁ παρακείμενος ἥρκα,
ὁ παθητικὸς ἥρμην, ἥρσο, ἥρτο καὶ τροπὴ
τοῦ μαχροῦ εἰς μαχρὸν ὥρτο
καὶ πλεονασμῷ τοῦ Α ποιητικῷ
ἀγρτο.

Auctor tertius ut saepissime ita hoc loco repetit correctam primi auctoris
sententiam, quam vehementer impugnat secundus.

Sed vos iam videatis, commilitones, num recuperandi huius tractatus ardore
elatus terminos, qui talibus coniecturis positi sunt, egressus sim. nam qui viam
patefacere aliosque ad eam alicere conatur, non potest non audacius progredi; sed
hoc facile vitabunt, si qui sequentur.

Addenda ad pag. 11:

ad v. 5. Venerem Verticordiam, cui iubente Sibylla anno 640 a. u. templum conditur, esse
Αφροδίτην Ἀποστροφίαν, quae colitur in Boeotia (Paus. IX 16, 3), animadvertisit seminarii nostri sodalitis
O. Schulenburg.

ad v. 28. Per Cumas transit Hercules (Strab. 245) Geryonis loves agens; Cumis in campis
Phlegraeis cum Caco, Volcani filio, luctatur (conf. Jordan, Röm. Myth. II 288), quam fabulam qui
finxit Homericum in Mercurium hymnum imitatus est. Cumis igitur, non Romae, cultum sibi instituit,
eodem modo, ut addit E. Schwartz, quo Mercurius in hymno v. 126 seqq. — Aborigines autem, quos
vetustissimi rerum Romanorum scriptores Achaeos dicunt (Dionys. I 11), aut, si cum Theodoro Mommsen
vocem interpretamur, Arcades sunt προσέληνοι (Apoll. Rhod. 4, 264 et schol.), aut, si Theodorum Zielinski
sequi magis placet (Xenien der XLI. Versammlung deutscher Philologen dargeboten p. 41 seqq.),
Cimmerii, vere Βορείγονοι, in monte nati (Strabo 244), sic cum Aenea coniungendi, quos postea de
Averni lacus ripis ad lacum Cutilensem transduxit fabula.

INDEX LECTIONVM.

In ordine theologico.

- Dr. Augustus Guilelmus Dieckhoff, P. P. O., 1) privatum: historiae ecclesiasticae partem secundam quinques h. IX; 2) privatum: historiam dogmatum quinques h. X docebit.
- Dr. Ludovicus Schulze, P. P. O., 1) privatum: theologiam dogmaticam quinques p. h. explicabit h. XI; 2) privatum: biblicam theologiam et Veteris et Novi Testamenti quinques p. h. h. XII docebit.
- Dr. Carolus Fridericus Noesgen, P. P. O., 1) privatum: epistolas apostolorum Jacobi, Petri, Joannis quinques p. h. h. VIII interpretabitur; 2) privatum: locorum N. T. eschatologicorum in primis apocalypses Joannis explicationem quinques p. h. h. IX. dabat.
- Dr. Joannes Fridericus Hashagen, P. P. O. h. t. Decanus, 1) privatum: historiam et theoriam curae animarum specialis, quatern. p. hebd. h. IV scholis tradet; 2) privatum: Pericopas epistolarum, ratione usus homiletici habita, tern. p. hebd. h. V scholis explicabit; 3) publice: exercitationes homileticas et catecheticas in seminario habendas moderabitur quatern. per hebdom. scholis.
- Dr. Eduardus Koenig, P. P. O., 1) privatum: praecipuos lobidos locos illustrabit bis p. h. IV et V die Lunae; 2) privatum: librum Geneseos interpretabitur quinques p. h. h. V. diebus Martis, Mercurii, Iovis et h. V et VI die Veneris; 3) privatum: ea quae in Bibliis ad geographiam et plantas animaliaque spectant, describet ter p. h. h. VI diebus Martis, Mercurii, Iovis.

In ordine iuridico.

- Dr. Franciscus Bernhöft, P. P. O., 1) historiam iuris Romani docebit ternis p. h. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii h. X; 2) pandectarum partem II (de iuribus in re et iure familiae tractabit quaternis p. h. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis h. XI; 3) conversatorium de pandectarum parte II offeret binis p. h. h. die Lunae et Martis h. XII; 4) exegeticum instituet die Mercurii h. XII.
- Dr. Bernhardus Matthiass, P. P. O., 1) institutiones iuris Romani quaternis p. h. scholis diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis h. IX–X; 2) pandectarum partem I (de regulis generalibus) quaternis p. h. scholis diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis h. X–XI tractabit; 3) conversatorium de pandectarum parte I binis p. h. scholis diebus Iovis et Veneris h. XII–I instituet; 4) practicis exercitationibus praeerit singulis p. h. scholis die Veneris h. IX–X.
- Dr. Hugo Sachsse, P. P. O., 1) ius ecclesiasticum docebit quinis p. h. scholis diebus Martis et Iovis h. V–VII, die Veneris h. V–VI; 2) theoriam processus criminalis tractabit quinis p. h. scholis die Lunae h. IV–VI diebus Martis, Iovis, Veneris h. IV–V; 3) quaelibet in iuris publici disciplinis conversatoria vel exegetica commilitonibus offeret.
- Dr. Carolus Lehmann, P. O. O., 1) historiam iuris germanici docebit quaternis p. h. h. diebus Lunae, Martis, Iovis, Veneris h. XII–I; 2) ius civile germanicum tractabit senis p. h. scholis cottidie h. XI–XII; 3) conversatorium instituet de iure civili germanico, iure commerciali, iure cambiiali binis p. h. scholis.
- Dr. Fridericus Oetker, P. P. O., h. t. Decanus, 1) theoriam processus civilis tractabit septenis p. h. scholis h. X–XI, die Martis h. IX–XI; 2) conversatorium una cum exercitationibus practicis instituet de processu civili binis p. h. scholis die Mercurii h. V–VII.

In ordine medico.

- Dr. **Theodorus Thierfelder**, P. P. O., Academiae Senior, 1) publice: therapiam generalem docebit die Iovis h. VI; 2) exercitationes practicas in clinico medico moderabitur cottidie h. X et dim.
- Dr. **Hermannus Rudolphus Aubert**, P. P. O., 1) publice: encyclopaediam et methodologiam scientiae medicae diebus Lunae et Iovis h. III—IV; 2) privatum: physiologiae partem alteram (functiones animales) cottidie h. IX—X tradet; 3) privatum: generationis et evolutionis historiam exponet diebus Mercurii et Saturni h. III—IV; 4) privatissime moderabitur exercitationes physiologicas bis p. h. ternis horis.
- Dr. **Fridericus Schatz**, P. P. O., 1) in clinico gynaecologico exercitationes practicas quater p. h. moderabitur h. VIII; 2) de aegrotis et partibus policlinicis disseret bis p. h. hora VIII; 3) mulierum morbos ter p. h. h. III; 4) medicinam forensem ternis horis p. h. docebit; 5) aegrotas policlinicas demonstrabit hora II cottidie privatissime.
- Dr. **Albertus Thierfelder**, P. P. O., h. t. Decanus, 1) anatomiam pathologicam specialem cottidie h. VIII docebit; 2) cursum et anatomiae et histologiae pathologicae habebit additis demonstrationibus et exercitationibus cadavera rite dissecandi diebus Lunae, Mercurii, Veneris h. XII—I et dim.; 3) exercitatorum studia inquisitionibus microscopicis et experimentis pathologicis dicata cottidie moderabitur.
- Dr. **Otto Nasse**, P. P. O., 1) chemiam physiologiam et pathologiam docebit diebus Martis, Iovis, Saturni h. XII—I; 2) pharmacologiam diebus Lunae et Martis h. IV—VI tractabit; 3) exercitationes chemicas et ex physiologia et ex pathologia in laboratorio cottidie moderabitur h. IX—VI.
- Dr. **Otto Guilelmus Madelung**, P. P. O., 1) publice: capita selecta chirurgiae generalis semel die Iovis h. V—VI tractabit; 2) exercitationes practicas in clinico chirurgico moderabitur cottidie h. IX—X et dim.
- Dr. **Albertus de Brunn**, P. P. O., 1) privatum: anatomiae systematicae partem primam docebit cottidie h. XII; 2) privatum: osteologiam et syndesmologiam tradet diebus Lunae, Mercurii, Veneris h. III—IV; 3) privatissime: exercitationes anatomicas cottidie h. VIII—I moderabitur; 4) privatissime: histologiam specialem organorum additis exercitationibus microscopicis tractabit diebus Martis et Iovis h. V—VII.
- Dr. **Rudolphus Berlin**, P. P. O., 1) exercitationes practicas in clinico ophthalmiatrico diebus Lunae, Mercurii et Veneris hora XII—I et dim. moderabitur; 2) ophthalmologiam die Saturni h. XII—I docebit; 3) exercitationes ophthalmoscopicas die Saturni h. VI—VII moderabitur.
-
- Dr. **Iulius Uffelmann**, P. P. E., 1) hygienes partem secundam diebus Lunae, Martis, Iovis hora IV—V; 2) hygienen infantium die Mercurii hor. IV—V tractabit; 3) cursum practicum bacteriologicum diebus Martis et Saturni hor. XII—I; 4) exercitationes practicas in instituto hygienico diebus Luna et Iovis hora XI—XII moderabitur.
- Dr. **Theodorus Gies**, P. P. E., 1) exercitationes practicas diagnoseos et therapiae chirurgicae diebus Lunae, Mercurii, Veneris h. XII—II; 2) cursum alligandi die Martis h. IV—V habebit.
- Dr. **Fridericus Martius**, P. P. E., 1) de aegrotis policlinicis disseret diebus Martis et Iovis hora I—II; 2) cursum practicum aegrotorum inquisitionis, praesertim auscultationis et percussionis moderabitur diebus Lunae et Veneris hora V—VI; 3) de cordis morbis diebus Mercurii et Saturni hora V—VI disseret.
-
- Dr. **Christianus Lemeke**, 1) de aegrotis policlinicis ex larynge auditusque organis laborantibus disseret et exercitationes practicas moderabitur diebus Lunae, Mercurii, Veneris h. IV—V et dimid.; 2) morbos chirurgicos quibus organa auditus vexantur docebit diebus Lunae et Mercurii h. VI—VII.

In ordine philosophico.

- Dr. Fridericus Guilelmus Schirrmacher, P. P. O., 1) privatim: historiam saeculi XVII et XVIII enarrabit quinque diebus h. XII; 2) privatim: historiam Graecorum a bello Peloponnesio usque ad Alexandri Magni tempora ducet binis diebus h. XI; 3) publice: seminarii historici exercitationes moderari perget binis diebus.
- Dr. Henricus de Stein, P. P. O., h. t. Rector, 1) logiceen et metaphysicen ter p. h. diebus Mercurii, Iovis, Veneris hora III—IV; 2) historiam philosophiae antiquae quater p. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii, Veneris hora IV—V; 3) aestheticen ter p. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii hora V—VI tradit.
- Dr. Reinholdus Bechstein, P. P. O., 1) privatim: de terminis technicis disserere perget, quibus philologi theodisci in arte poetica, metrica, antiquaria utuntur, bis p. h. horis adhuc definiendis; 2) privatim: historiam litterarum germanicarum antiquiorum narrabit ter p. hebd. diebus Lunae, Iovis et Saturni h. IX; 3) privatim: ludum de decem virginibus interpretabitur bis p. h. diebus Martis et Veneris hora IX; 4) exercitationes seminarii germanici moderari perget, quibus librum quintum ex Wolframi poemate „Parzival“ legetur, deinde Jacobi Grimm pafatio ad lexicon theodiscum tractabitur diebus Mercurii et Saturni horis IX—XI et IX—X.
- Dr. Ludovicus Matthesen, P. P. O., privatim: 1) physices experimentalis partem alteram docebit quinque per h. h. V—VI; 2) opticen geometricam sive graphicam exponere perget bis p. h.; 3) exercitationes physices practicae quater p. h. instituet h. III—VI; 4) privatissime sed gratis: exercitationes seminarii physicalis moderari perget die Saturni horis X et XI.
- Dr. Fridericus Philippi, P. P. O., 1) privatim: grammaticam linguae hebraicae ter p. h. docebit; 2) privatim: grammaticam linguae arabicae non sine interpretandi exercitationibus bis p. h. tradet; 3) privatim: chaldaicas Veteris Testamenti partes bis p. h. explicare perget; 4) privatim: selecta Targumim capita semel p. h. interpretabitur; 5) privatim: explicationem libri arabici qui dicitur Zamachschari, Al-Mufassal semel p. h. continuabit; 6) privatim: selectos linguae sanscriticae textus bis p. h. explicabit.
- Dr. Eugenius Geinitz, P. P. O., 1) mineralogiam sexies p. h.; 2) geographiam physicalem bis p. h.; 3) geologiam chemicam bis p. h. docebit; 4) practicum geologicum ter p. h. habebit.
- Dr. Gustavus Koerte, P. P. O., 1) artium plasticarum apud Graecos historiam usque ad Alexandri Magni tempora tradet quaternis scholis diebus Lunae, Martis, Iovis, Veneris h. XII; 2) de Euripidis mythopoeia disseret binis scholis diebus Martis et Veneris h. XI; 3) exercitationes archaeologicas moderari perget binis scholis die Mercurii h. VI et VII privatissime sed gratis.
- Dr. Guilelmus Stieda, P. P. O., 1) de redditibus publicis disseret quater p. hebd. diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis hora V; 2) oeconomiae politicae partem primam docebit quater p. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis hora IV; 3) exercitationes oeconomics et statisticas moderabitur die Veneris hora V—VII.
- Dr. Paulus Falkenberg, P. P. O., 1) plantarum systema explicabit quinque p. h. h. II; 2) exercitationes microscopicas moderabitur bis p. h. XI—I tironum proveetiorum cottidianas h. IX—V.
- Dr. Eduardus Schwartz, P. P. O. h. t. Decanus, 1) privatim: historiam litterarum Graecarum saec. V enarrabit quinque p. h. die Martis h. X—XII, die Mercurii h. XI—I, die Iovis h. X—XI; 2) publice in seminario philologico sodalium disputationes moderabitur et Senecae naturales quaestiones interpretandas proponet.
- Dr. Otto Staude, P. P. O., 1) mechanieen analyticam docebit diebus Lunae, Martis Iovis, Veneris h. XI; 2) theoriam aequationum algebraicarum exponet iisdem diebus h. XII; 3) seminarium mathematicum habebit die Mercurii h. XI—I.

Dr. Augustus Michaelis, P. P. O., privatim: 1) chemiam organicam quinques p. h. docebit h. X; 2) exercitationes experimentales in laboratorio chemico quinque p. h. moderabitur; 3) publice: de praeparatis chemicis officinarum bis p. h. disseret.

Dr. Fridericus Blochmann, P. P. O., 1) zoologiam generalem tractabit sexies p. h. diebus Lunae, Martis, Mercurii, Iovis, Veneris, hora IV, die Saturni hora XI; 2) hominis parasitas semel p. h.; 3) exercitationes practicas zootomiae moderabitur tironum bis p. h.; 4) commilitonibus dissertatiunculas ex ipsa zoologiae scientia sumptas composituris operam suam et consilium praestabit cottidie.

Dr. Reinholdus Heinrich, P. P. E., privatim: practicum agrario-chemico-physiologicum sexies p. h. habebit.

Dr. Ricardus Reitzenstein, P. P. E., 1) privatim: Ciceronis de legibus libros interpretabit die Lunae, Martis, Mercurii h. VIII; 2) privatim: historiam philologiae apud veteres enarrabit diebus Iovis et Veneris h. VIII; 3) publice: iis qui philologiae addicti non sunt lyricae apud Romanos poeseos historiam adumbrabit, hor. def.; 4) in seminario philologico Theognidis elegias illustrandas proponet.

Dr. Albertus Toehl, P. P. E., 1) chemiam theoreticam bis p. h. tractabit; 2) chemiam analyticam ter p. h. docebit; 3) colloquium chemicum bis p. h. instituet.

Dr. Felix Lindner, P. P. E., 1) privatim historiam literarum Franco-Galliae medii aevi diebus Lunae et Iovis enarrabit hora X; 2) publice: Molierii comoediam *Le Misanthrope* illustrabit diebus Lunae et Iovis hora XI; 3) Chauceri fabulas interpretari perget semel p. h. hora postmodum constituenda.

Dr. Julius Robert, 1) quater p. h. de lingua Francogallica scholas practicas habebit; 2) historiam litterarum Francogallicarum docebit quater p. h.; 3) de mutationibus linguae Gallicae inde a saeculo XII factis disseret quater p. h.

Dr. Fridericus Oltmanns, 1) privatim botanicae repetitorium instituet ter p. h. diebus Lunae, Mercurii, Iovis h. VI; 2) privatim plantas medicinales et technicas tractabit bis p. h. diebus Martis et Veneris h. VI.

Dr. Paulus Moennich de potentiali vis electricae disseret bis p. h. diebus Martis et Veneris.

Dr. Ludovicus Will osteologiam comparativam vertebratorum binis horis docebit.

Dr. Albertus Thierfelder, 1) seminarii homiletici catechetici participes cantus liturgicos bis p. h. docebit; 2) privatim: de musices harmonicae legibus et de arte contrapunctica bis p. h. disseret; 3) cantorum academicorum exercitationes reget.

Bibliotheca Academica diebus et horis lege constitutis, **conclave secretarii** officiis destinatum cottidie h. X—XI patebit, musea autem suo quodque tempore commilitonibus aliisque aperientur, geologicum itemque mineralogicum Megalopolitanum cottidie h. XI—XII, zoologicum item cottidie patebit aditurus arcessito instituti geologici ministro. Peregrinas linguas ut Anglicam discendi facultas data est. Sunt etiam magistri, qui alias artes liberales velut gymnasticen publice profiteantur.

Summo academiae magistratu nunc fungitur

Henricus de Stein, phil. Dr.

Praesidet ordini Theologorum **Joannes Fridericus Hashagen**, theolog. Dr.

Iurisconsultorum **Fridericus Oetker**, i. u. Dr.

Medieorum **Albertus Thierfelder**, med. Dr.

Philosophorum **Eduardus Schwartz**, phil. Dr.